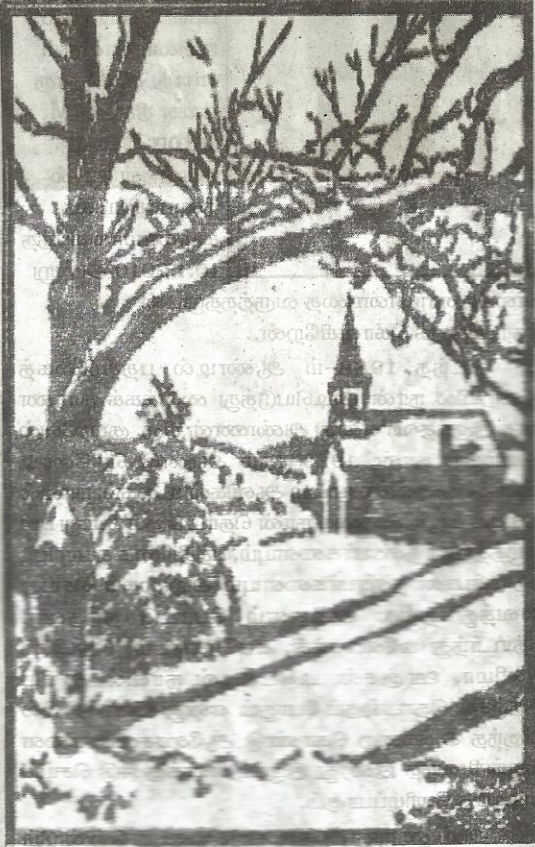

மூடாத கல்லறை

சுபா

நாவல் உலகம்

2

அந்த அழகான பெண்ணை கொலை செய்யப் போகிறோம் என்று நான் நினைக்கவே மில்லை.

ஆனால் கொலை செய்தோம். மூன்று பேராகச் சேர்ந்து.

கரப்பான் பூச்சியை ஓடவிட்டு உள்ளங் கைபால் பட்டென்று அடிக்கும் பூனை போல நாங்கள் செயல்பட்டோம்.

எங்கள் செயலை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் படு வக்கரமாக இருக்கிறது. ஆனால் அன்றைக்கு அது எளிதாக நடந்தது. எந்தக் கூச்சமும், குற்ற உணர்வும் இன்றி சுலபமாக அந்த உயிரைப் பறிக்க முடிந்தது.

அந்தப் பெண் ஏன் எங்கள் ஹோட்ட லுக்குள் வந்தாள்? அவள் விதிரேகை அப்படி விதித்திருந்தபோது நான் என்ன செய்ய முடியும்?

எல்லா விவரங்களையும் தருகிறேன். ஒவ்வொன்றாய்க் குறித்துக் கொள்ளுங்கள். என் பெயர் இளங்கோ.

மகாபலிபுரம் புதிய சாலையில் எஸ்.கே. எஸ்.கார்டன்ஸ் என்று கவனித்திருப்பீர்கள். மூன்றாம் உயரத்திற்கு பாறாங்கற்களால் காம்பவுண்டு சுவர் எழுப்பி கோட்டை வாசல் போல் கேட் இருக்கும். டிரிஸ்ட் பஸ்கள் பால் குடித்த கன்றுகள் போல பொறுமையாக நின்றுக்கும். ராட்சத ராட்டினங்களில் மக்கள் கீச்சிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். நீச்சல் குளத்தில் சறுக்கி வந்து விழும் குழந்தைகள் நாவல் உலகம்

3

சந்தோஷத்தில் வீறிடும். எலக்ட்ரிக் கார்களில் சவாரி செய்ய சலிப்பில்லாமல் கியூ நீளும். தண்ணீரோடு அடித்துப் போகிற படகுகளில் மக்கள் இதயத்தை கையில் பிடித்துக் கொண்டு சவாரி செய்வார்கள். திங்கள் கிழமையா, புதன் கிழமையா, ஞாயிற்றுக் கிழமையா, வாரத்தின் எந்த நாளிலும் அங்கே கூட்டம் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கும்.

பள்ளிக் குழந்தைகள் ஒரு பக்கம் கூட்டம் கூட்டமாக ஸ்கூல் பஸ்ஸில் வந்து இறங்கும். மோட்டார் சைக்கிள்களில் ஜோடி ஜோடியாக கல்லூரிக் கூட்டம்வந்து கலக்கும். பேரன் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு செயற்கை அரண்மனையின் பளிங்குத் தரையை பிரமிக்க ரிடையர்டு கேஸ்கள் ஒரு பக்கம் வந்து தள்ளாடும்.

உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. சுற்றுலா சுவாஸ்யங்களை மட்டும் மக்களுக்குக் காட்டி இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்தை இடறில் லாமல் நடத்த முடியாது. பின்னணியில் எவ்வளவோ நடக்கும். சுற்றுலாக் குடில்களை வாடகைக்கு எடுப்பவர்கள் யாரும் சொந்த ஜோடிகளோடு வருவதில்லை. வருபவர்களை நாங்கள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்பதில்லை என்பது மட்டும் முக்கியமில்லை. வேறு யாரும் கேட்டு விடாமலும் பார்த்துக் கொள்வது எங்கள் கடமை. போலீஸிற்கு மாதம் எவ்வளவு தருவோம் என்ன என்பதையெல்லாம் பின்னால் விரிவாகச் சொல்கிறேன்.

இப்போது சொல்ல வந்தது அந்தக் கொலை பற்றி.

யார் அந்தப் பெண்? அவளை நாங்கள் ஏன் கொலை செய்தோம்?

சுந்தரகுமார் சபாஸ்டியனைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். சுருக்கமாக

நாவல் உலகம்

4

எஸ்கே.எஸ் என்று சொன்னால் சுலபமாகப் புரியும். தவணை முறையில் வீடு வாங்க, கார் வாங்க, டி.வி. வாங்க, துடைப்பம் வாங்க எல்லாவற்றுக்கும் அணுகுங்கள் எஸ்.கே.எஸ்! அவர் தான்.

அதிக உயரம் கிடையாது. அளவான பருமன். பணம் மட்டும் அவருக்கு பின்னால் மறைந்து நின்று மிரட்டிக் கொண்டே இருந்திருக்காவிட்டால், எவ்வளவு பேர் அவரை மதிப்பார்கள் என்பது மாபெரும் கேள்விக்குறி.

வழக்கம்போல் எஸ்.கே.எஸ் தன் பிரத்யேக ரூமில் டெலிவிஷன்களுக்கு நடுவில் உட்கார்ந்திருந்தார். வழக்கம் போல நானும், உமாபதியும், அவருக்கு காவல் இருத்தோம். எங்கள் கைகளில் துப்பாக்கிகள், தோளுக்குக் குறுக்கே தோட்டாக்கள் செருகிய பெல்ட் என்றெல்லாம் கற்பனை செய்து விடாதீர்கள்.

எங்களைப் பார்த்தால் சட்டைக்குள் பதுக்கியிருக்கும் ஆயுதமே தெரியாது. எஸ்கே.எஸ்ஸின் இரண்டு நிழல்கள் நாங்கள்.

டெலிவிஷன் பார்த்துக் கொண்டு வேர்க் கடலையைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்தார், எஸ்கே.எஸ்.

எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸின் வெவ்வேறு பகுதிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. கேமிராக்கள், இதோ குடை ஈட்டினம், இதோ கப்பல் ஊஞ்சல். இதோ டோரா டோரா. இதோ எலக்ட்ரிக் கார். இதோ கேட் இதோ நீச்சல் குளம். இதோ கார்ட்டேஜ் ஏரியா. இதோ கடல் அலைகள்,

கடல் அலைகளில் கால் நனைத்துக் கொண்டிருந்த பெண் வெகு எதேச்சையாகத் திரும்பினாள்.

நாவல் உலகம்

5

எஸ்.கே.எஸ். நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.
“ஃப்ரீஸ்” என்றார்.

அந்தப் படம் அப்படியே உறைந்தது.

முழங்கால் வரை புடவையைத் தூக்கிக் கொண்டு, அலைகளில் கால்களை நனைத்துக் கொண்டு, அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பிற்கு தகுந்த மாதிரி கூச்சலிட்டுக் கொண்டு - எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கணவனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த அந்தப் பெண் ரொம்ப அழகாக இருந்தாள்.

ரொம்ப ரொம்ப அழகாக.

இருபத்தி சொச்ச வயது. புதிதாக கல்யாணம் ஆன சுவடு கழுத்தில் தெரிந்தது.

எஸ்.கே.எஸ்.நாற்காலியில் சற்றே முன் நகர்ந்து அந்தப் பெண்ணை டி.வி.திரையில் தொட்டுக் காட்டினார்.

“நல்லா இருக்கு இல்ல?”

நானும் உமாபதியும் ஒருவரை ஒருவர் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

“அழைச்சிட்டு வாடா” என்றார். எஸ்.கே.எஸ்.

உடன் செயல்பட்டேன்.

அந்த கண்ட்ரோல் ஆபீஸ் விட்டு வெளியே வந்தேன். எஸ்டிம், சியலோ, காண்டேஸா மூன்று கார்களும் காத்திருந்தன.

எஸ்.கே.எஸ் ஒரு கார்ப் பைத்தியம். புதிதாக எந்தக் கலர் அறிமுகமானாலும் முதலில் வாங்கி ஓட்டிப் பார்த்துவிட வேண்டும்.

கார்களைத் தவிர்த்து நான் வெளியே வந்து கடற்கரை இருந்த பக்கம் விரைந்தேன்.

நாவல் உலகம்

6

பொய்க்கால் குதிரைகள், கரகாட்டம், கிரிமா டான்ஸ், ரெஸ்டாரண்ட் எல்லா வற்றையும் தாண்டி கடற்பகுதிக்கு நகர்ந்தேன்.

ஒரு என்பது பேராவது கடலில் நின்று கால் நனைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதே என்பது சென்னையில் இலவசமானது. ஆனால் கடற்கரையை வேறு இடங்களில் சந்தேகமாக அனுபவிக்காமல், காசு கொடுத்து இங்கே எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸில் பக்கெட் வாங்கி வந்து கடலில் கால் நனைப்பவர்களைப் பார்த்தால் வேடிக்கையாய் இருக்கும்.

பக்கெட்டிலிருந்து பேட்ஜ் எடுத்து கட்டையில் குத்திக் கொண்டேன். எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸின் ஊழியன் என்று அடையாளம் சொல்லும் பேட்ஜ்.

மற்றவர்களைக் கடந்து அந்தப் பெண்ணை நெருங்கினேன். வெகு கவனமாக அந்தப் பெண்ணைத் தவிர்த்து, அவள் கையைப் பிடித்திருந்த கணவனின் தோளில் தொட்டேன்.

“கைக்ஸ்க்யூஸ் மீ” என்றேன்.

அவன் திரும்பினான். என் அடையாள அட்டையைப் பார்த்தான். என்ன என்றான் கண்களால்.

“உங்கள் பெயர் என்ன சார்?” என்றேன்.

“ராஜ்குமார்...” என்றான். என்னை சந்தேகமாகப் பார்த்து,

உடனே என் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி காட்டினேன். கையை நீட்டினேன். “கங்கிராஜு லேஷன்ஸ்” என்று அவன் கை பிடித்து குலுக்கினேன். “நீங்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்டம் செய்தவர்.”

நாவல் உலகம்

7

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“எஸ்.கே.எஸ்.கார்டன்ஸில் அவ்வப்போது திடீர் பரிசுகள் தருவோம். எங்கள் முதலாளி தான் முடிவு செய்வார்.

இன்றைக்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு பரிசு தருவதாக முடிவு செய்தார். ராஜ்குமார் என்று பெயர் சொல்லும் முதல் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு பிலிப்ஸ் கலர் டெலிவிஷன் தருவதாக முடிவு செய்தோம். ஸ்விம்மிங் பூலில் ஒருத்தர் ராஜ்குமார் என்று பெயர் சொன்னார். இரண்டாவதாக நீங்கள். இப்படி கொஞ்சம் நில்லுங்கள். தண்ணீரில் நிற்கும் மற்றவர்களையும் கேட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்.

அவனிடம் பேசும்போது தப்பித் தவறிகூட அந்தப் பெண்ணின் பக்கம் என் பார்வை போகவில்லை. கலர் டெலிவிஷன் பரிசு என்றதும், அவன் முகம் பிரகாசமானது.

“லக்ஷ்மி... எல்லாம் உன் அதிர்ஷ்டம்” என்றான் மனைவியின் கையை அழுத்தி. அவர்களை விட்டுவிட்டு நான் மற்றவர்களிடம் நடந்து ஒப்புக்காக போர் கேட்டுவிட்டு வந்தேன். வேறு யாரும் ராஜ்குமார் என்ற பெயருடன் இல்லை என்பது போல் உதடுகளைப் பிதுக்கிக் காட்டினேன்.

“வாருங்கள், ஆபீஸிற்குப் போகலாம்...”

அவர்களை கண்ட்ரோல் அலுவலகத்திற்கு அழைத்துப் போனேன். என் பின்னால் சந்தோஷ நாய்க்குட்டிகள் போல இருவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் இழுத்துக் கொண்டு உரசிக் கொண்டு நடந்து வந்தார்கள்.

இதையெல்லாம் எஸ்.கே.எஸ். டெலிவிஷனில் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பார்.

கண்ட்ரோல் ரூமில் நுழைந்தபோது வாசல் ரூமில் உமாபதியும், மனோகரும்

நாவல் உலகம்

நின்றுநின்றுதான். மனோகர் எங்கள் டெலிவிஷனில் இருவரையும் முன்பின் அறிமுகப்படுத்துவதைப் போலப் பார்த்தேன்.

“நீங்கள்?” என்றேன்.

“கலர் டெலிவிஷன் பரிசு தருவதாகக் கூட வந்தார்கள்” என்றான், உமாபதி.

“உங்கள் பெயரும் ராஜ்குமாரா?”

“ஆ-ஆமாம். என் பெயர் ராஜ்குமார். இவர் பெயரும் ராஜ்குமார்.”

“வெரிசூட்... மூன்று ராஜ்குமார்கள் இவரது தந்தைப்பார்கள்... எல்லோரும் உள்ளே போகலாம்” என்றேன்.

அந்தப் பெண்ணையும் சேர்த்து அவளையும் உள் அறைக்குள் நுழைந்தோம்.

மேசைக்குப் பின்னே உட்கார்ந்து டெலிவிஷனில் பேசிக் கொண்டிருந்த என்.கே.எஸ். ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, அவளைக் கூப்பினார்.

“உட்காருங்கள். உங்கள் மூன்று பெண்களும் வாழ்த்துக்கள்” என்றார்.

உமாபதியும், மாணேஜரும் கூட அவரை முதன் முதலாகப் பார்ப்பது போல பணிவாக மனைவியைத் தாண்டினார்கள்.

என்.கே.எஸ். என்னை விட சாமர்த்தியமாகி அந்தப் பெண் இருப்பதையே வணிகத்தவர் போல அவனைப் பார்த்துப் பிச்சினாள்.

“டெலிவிஷனை எப்படி எடுத்துப் போனீர்கள்? வண்டி இருக்கிறதா? ஏற்பாடு எல்லாம் வேண்டுமா?”

“பஸ்ஸில் வந்தோம்” என்றான், ராஜ்குமார்.

நாவல் உலகம்

“அப்படியானால் காரில் கொண்டு விட்டு சொல்கிறேன். இனி நீங்கள் ஸ்பெஷல் கெஸ்ட். எப்பொழுது எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸிற்கு வந்தாலும் டிக்கெட் வாங்க வேண்டாம்...”

“தேங்க்யூ சார்...”

“இவர்கள் மூன்று பேரையும் அழைத்து போய் ஃபார்ம்களை நிரப்ப...” என்றான் என்னிடம்.

“இப்படி வாருங்கள் சார்...” அடுத்த கதவைத் திறந்து மூன்று பேரையும் அழைத்துப் போனேன். கூடவே எழுந்த சிற்பெண்ணை, “நீங்கள் இங்கேயே வெயிட் பண்ணுங்கள் மேடம். ஜஸ்ட் இரண்டு நிமிஷம்” என்றேன்.

பக்கத்து ரூமிற்குள் நுழைந்தது மனோகர், தன் தம்பியிடம் சொல்லிவிட்டு வருவதாக ஏதோ முணுமுணுத்துவிட்டு கதவைத் திறந்து வெளியே போய்விட்டான்.

நான், உமாபதி, ராஜ்குமார்.

ராஜ்குமார் நாகாலியில் உட்கார்ந்து எழுதுவதற்காக பேப்பர் மீது குனிந்தது அவன் பின் கழுத்தில் துப்பாக்கியின் பின்பக்கத்தால் தட்டினேன்.

பட்!

அப்படியே குப்புறடித்து மேஜை மீது விழுந்தான்.

பக்கத்து அறையில் கொலுசு அணிந்த கால்கள் ஓடுவதுகேட்டது. வேண்டாம் என்று அந்தப் பெண் லக்ஷியை அலறுவது சன்னமாகக் கேட்டது.

எஸ்.கே.எஸ். ஆசைப்பட்டுவிட்டால் அகிடைக்காமல் அவர் ஓய்வதில்லை.

நாவல் உலகம்

அதன் உமாபதியும், ராஜ்குமார் அவர்களையும் உட்கார்ந்து அவனைப் பார்த்து அவன் அசைந்தால் இன்னொரு கதவைத் தயாராயிருந்தோம்.

கதவைத் திறந்து நிமிடம் கழித்து கதவு திறந்தது.

எஸ்.கே.எஸ். அங்கு நின்றார். கன்னத்தில் ஒரு துக்க கீறல். கழுத்தருகே பிறாண்டல். ஆனால் முகத்தில் பரம திருப்தி. கட்டை கைகள் உயர்த்திக் காட்டினார்.

“உள்ளே வாருங்கள்...” என்றார்.

திரும்பும் நுழைந்தோம். அறையின் ஒரு மூலையில் லக்ஷி சினிமாக்களில் வருவது போலவே முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு கிணிக் கொண்டிருந்தாள். விலுக் என்று கிணிக் கொண்டு “இதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லாமல் தான் தப்ப முடியாது” என்று கத்தினாள்.

“ஒரு சின்ன பிராப்ளம்” என்றார். எஸ்.கே.எஸ். “இந்தப் பெண்ணின் அண்ணன் பத்திரிகை ரிப்போர்ட்டராம். இங்கு நடந்ததை எல்லாம் சொல்லப் போகிறாளாம்” என்று சொன்னார். “உமா.... இவளை என்ன செய்யலாம்?”

“அந்த சமுத்திரத்தில் கண்டேடுத்தோமோ அந்த சமுத்திரத்தில் தூக்கிப் போட்டால் போய்விடு...” என்றான் உமாபதி.

அவள் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள். அறையில் எழுந்து ஓடப் பார்த்தாள். உமாபதி அவளைத் தடுத்தான். அவன் கையில் மோதி விழுந்தாள். அவனைத் தள்ளிவிட்டு ஓட, நான் தடுத்தேன். என்னிடமிருந்து தப்பித்தால் எஸ்.கே.எஸ்.

அவர்கள் மூவருக்கும் இடையில் ஓடியே போய் சிகிச்சை களைப்படைந்தாள்.

நாவல் உலகம்

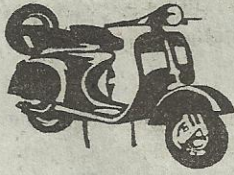
“போதும், விளையாட்டு” என்றான். எஸ்.கே.எஸ். மூச்சிரைத்தபடி உமாபதியும் அவளை நெருங்கினோம்.

★ ★ ★

மறுநாள் காலை கடற்கரையில் ஒதுங்கிய இளம் ஜோடிப் பிணங்கள் என்று செய்தி தாள்களில் பிற்பாடு படித்திருப்பீர்கள். ராஜ்குமாரும், லக்ஷ்மியும் அபாயகரமான ஆழத்தில் எச்சரிக்கையை மீறி குளிக்கப் போய் உயிர் இழந்தார்கள் என்று செய்தி தாள்களுக்கு போலீஸ் செய்தி கொடுத்தது.

அவ்வளவு எளிதாக முடிந்தது அந்த கதை.

இது மட்டும்தான் என்றில்லை. நாளை உங்களுக்கு அடுத்த கதை சொல்கிறேன்.

“நாளைக்கு உங்களுக்கு அடுத்த கதை சொல்கிறேன்” ராகமிழுத்து சத்தம் படித்தார் சபாஸ்தின். அவர் கன்னத்து சதை குரலில் வேகத்திற்கேற்ப ஆடின.

அந்த செய்திப் பத்திரிகையை மேஜை தூக்கி அடித்தார். தப்பித்து பறந்து தாமதமாக முயன்ற ஒரு ஈ பொட்டெனப் பேப்பருக்கடியில் உயிர் விட்டது.

“யாருடா எழுதியது இதை?”

குரல் சுவர்களில் அடித்து எதிரொலித்தது.

“விசாரிக்கிறேன், சார்...” என்ற உமாபதி குரல் எழும்பாமல்.

நாவல் உலகம்

அவன் சரீலெனத் திரும்பி கையை எஸ்.கே.எஸ். உமாபதியின் கன்னம் சிவந்தது. அவன் நகர்ந்து நின்றான். ஆனால் அவனைத் தொட்டுப் பார்க்கவில்லை.

“இப்போது தான் எழுதியிருக்கிறானா?” என்று அவன் உறுமலாய் வந்தது.

“இப்போது சொல்வதுபோல் வந்திருக்கிறான். ஆனால் இளங்கோ சொல்லி இருக்கிறான் அப்பாது.” என்றான் மனோகர். அவர் அவன் தூத்திற்கு நகர்ந்து நின்று.

அவன் நாகாலியில் போய் இருந்த போல் மீது இருந்த பேப்பர் எழுதினார்.

அவன் சொல்லுங்கள் இளங்கோ சொல்லுங்கள். அடக்கமான குரலில். அவர் சொல்லப் பேசியபோது இருந்ததைவிட, அவர் சொந்த குரலில் பேசியது அதிகமாய் இருந்தது.

“அவ்வளவு அவனைத் தீர்த்துவிட்டோம், சார்” உமாபதி பதறினான்.

“இப்போது எங்கே?”

“போய் சொல்லவில்லை, சார். இந்தக் கதை அவனைப் புதைத்தேன்.”

அந்தவன் உயிரோடு வெளியே வந்தான்? மூடிய கல்லறை திறந்து அவன் ஆவி கதை இன்னொரு கூடவே இருந்தது போல், ஒரு காலம் கூட அப்படி இப்படி மாறாமல் அவனைப் போலவே இன்னொரு ஆள் இருந்தான்?

அவன் பேப்பரைப் பிரித்து எழுதினார் போல வார்த்தைகளை அவன் மறுபடி மேய்ந்தார்.

திடீரென்று விகாரமாக சிரித்தார். “இதை இளங்கோ எழுதவில்லை. இளங்கோ சொல்லியதை வைத்து வேறு எவனோ எழுதியிருக்கிறான். எப்படிச் சொல்கிறேன் என்கிறாயா? இந்த வரியைப் பார். ரீதியுடைய பஸ்கள் பால் குடித்த கன்றுகள் போல பொறுமையாய் நின்றிருக்கும்.... இந்த அளவு எழுத இளங்கோவுக்குத் தெரியாது. இது எழுத்தாளரின் வேலை...”

சபாஸ்டின் எழுந்து உமாபதியின் அருகில் வந்தார். அந்தப் பேப்பரை அவன் மூக்கில் உரசுகிற அளவு முகத்துக்கு நெருக்கமாக வைத்தார்.

“இதை எழுதியவன் இன்னும் இருக்கிறான். நான்கு மணி நேரத்திற்குள் என்னை வேண்டும்” என்று கர்ஜித்தார்.

உமாபதி மௌனமாக தலையாட்டினார். புறங்கையை வீசிக் காட்டியதும், பதினாயிரம் பதியும், மனோகாரும் கவனமாக அறையை விட்டு வெளியேறினர்.

சபாஸ்டின் சுருட்டு ஒன்றைப் பிடித்து வைத்தார்.

டெலிபோன் ஒலித்தது. ஆத்திரத்துடன் எடுத்தார்.

“ஆமாய்யா... நானும் பார்த்தேன். என்னிடம் காசு வாங்கிக் கொண்டு எல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டிருங்கள். வேண்டுமானாலும் என்ன வேண்டுமானாலும் எழுதிவிட்டுப் போகட்டும்...” முனையில் ஏதோ விளக்கம் வர ஆரம்பித்தது. அதைக் கேட்கப் பொறுமையில்லாமல் ரிசீவரை அறைந்து சாத்தினார்.

அச்சில் வராத ஒரு வார்த்தை இளங்கோவைத் திட்டி சுருட்டை தலையை நசுக்குவது போல் நசுக்கினர். நாவல் உலகம்

பொதுமக்களிடத்தில் எஸ்.கே.எஸ். கார்ட்டின் பற்றி ஒரு பயம் வந்துவிடும். நெகடிவ் பப்ளிசிடி கிடைத்து வியாபாரம் பாதிக்கப் பட்டுவிடும்...”

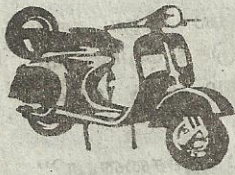
“சட்டப்படி என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். போலீஸ் டி.ஐ.ஜி.போன் பண்ணிப் பேசினால் என்ன இப்படி பேப்பரில் வந்திருக்கிறது என்று! அவரிடமும் கோபமாகப் பேச விட்டேன். பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போலீஸும் தூங்குகிறதா என்று நாக்கை பிடுங்கிக் கொள்வதுபோல் கேட்டுவிட்டேன். ஆனாலும் அந்த இளங்கோ பொல்லாதவன். - சபாஸ்டின் கண்களை உருட்டிப் பேசினான்.

“இளங்கோ எங்கே என்று இப்போது ஒரு புதுப் பிரச்சனை கிளம்பும், சபாஸ்டின் சாட்...”

“அவன் பணத்தைத் திருடிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான் என்று போலீஸில் அன்றைக்கே புகார் கொடுத்திருக்கிறோமே...”

“ஹெரியஸ் கார்ப்பஸ் என்று ஒரு டீயு போட்டு, போலீஸை கோர்ட் விட்டு இளங்கோவைக் கண்டுபிடித்து கொண்டு வரச்சொல்லும்...”

“அதையெல்லாம் அப்புறம் பார்த்து கொள்ளலாம். முதலில் பேப்பர்க்கான நிறுத்த வேண்டும்” என்றார் சபாஸ்டின் ஆவேசமாக.

ஸ்கூட்டரை ஸ்டாண்ட் போட்டுவிட்டு அந்த கார்பவுண்டிற்குள் நுழைந்து

நாவல் உலகம்

உமாபதி உமாபதி, ஆறடி உயரம். முகத்தில் பெரும்புத்தியை மறைக்கும் தாடி, கழுத்தை வெட்டிய தலைமுடி. ஒரு காதில் கட்டும் டாலடிக்கும் தோடு. கழுத்தில் கெட்டகம்பாய் கறுப்பு மணிக்கயிறும், அதன் துளியில் தொங்கும் டாலரும். கண்களில் கம்பையும் சிகப்பு வரிகள். தடிமனான தோல் கெட்டகம்பாய் ஒலிக்க, அவன் சிமெண்ட் பாதையில் நடந்து கட்டிடத்தின் முகப்பை நோக்கினான்.

“செப்திச் சோலை” என்ற போர்டு பதனிடப்பட்டிருந்தது. காக்கி உடை அணிந்த வாட்ச் மென், “ஷட்டரைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றான்.

“ஷட்டர் ஊரில் இல்லை சார்... சப் ஷட்டர் தான் இருக்கிறார்...” என்றான், கைச் சிமென்ட் பணிவாக. உமாபதியை பார்த்த தடிமன் தலையுக்குள் ஒரு அச்சம் வந்துவிட்டது.

பின்மான்டமான பத்திரிகை ஆபீஸ் என்று தனது வர்ணிக்க முடியாது. படியேறி மூன்று நிமிஷம் ஒரு ரிசப்ஷன் தடுப்பு. பின்னணியில் கண்ணாடி தடுப்பிற்குப் பின்னே மேஜை மூலையில் சுமார் பதினைந்து பேர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சப் ஷட்டர் என்ற தள்ளுக் கதவைத் திறந்து நுழைந்தான், உமாபதி.

மேஜை நிறைய காகிதங்கள் வழிய, பின்னால் பேசிக் கொண்டிருந்தவன், மூக்குக் கண்ணாடியை மேலேற்றிக் கொண்டு உமாபதியைப் பார்த்தான். பார்வையால் அவன் சொன்னான்.

“என் பெயர் உமாபதி” - உமாபதியின் குரல் அதிகாசம் கலந்து ஒலித்தது.

நாவல் உலகம்

“என் பெயர் சாணக்யன்...” என்றான், சப்
எடிட்டர். ரிசீவரை வைத்து விட்டு,
“உங்களுக்கு நான் எப்படி உதவ முடியும்?”

“உனக்கு உயிர் மேல் ஆசை உண்டா,
சாணக்யன்?”

“என்னது?”

“சும்மா மிரட்டிவிட்டுப் போக வந்தேன்
என்று நினைக்காதே. உனக்கு உண்மையிலேயே உயிர் மேல் ஆசை உண்டா?”

“யார் நீ... நீங்கள்?”

“எஸ்.கே.எஸ்.கார்டன்ஸ் பற்றி
அசிங்கமாக செய்தி போட்டிருக்கிறாயே. யார்
உனக்கு அந்த கட்டுரையை எழுதிக்
கொடுத்தது?”

“மைகாட்! அந்தக் கட்டுரையில் வரும்
உமாபதி நீங்கள்தானா? கிளாட் டு மீட் யூ.”

சாணக்யன் நீட்டிய கையை உமாபதி
ஆக்ரோஷமாகத் தட்டிவிட்டான்.

“அந்தக் கட்டுரையை யார் எழுதியது?”

சாணக்யன் மூக்கில் கண்ணாடிவை
ஏற்றிக் கொண்டான்.

“அந்தக் கட்டுரையிலேயே போட்டிருந்
ததே - எழுதியது இளங்கோ என்று.”

உமாபதி எழுந்தான். சற்றும் தளர்வுறாமல்
மேலே மேலே தன் அதிகாரத்தை நிலை
நிறுத்துவதன் மூலம் தான் பயத்தைத்
தோற்றுவிக்க முடியும் என்று முடிவு
செய்தவன் போல சாணக்யனின் மார்பருகே
சட்டையைக் கொத்தாகப் பற்றி உலுக்கி
நிமிர்த்தினான்.

“நாளைக்கு இந்த பத்திரிகை ஆபீஸை
எரித்துவிடுவோம் ஜாக்கிரதை. இதில்
நாவல் உலகம்

...உயிரோடு வெளியே போக
...பாரோடு விளையாடுகிறாய்
...உனக்கு?”

...கண்களில் அச்சம்

...எனக்குத் தெரியாது”
...நடக்க. “அந்தக் கட்டுரை
...வந்தது என்று சொல்லிவிடுகிறேன்...”

...விடுவித்தான்.

...நாற்காலியில் தளர்ந்து போய்

...பத்திரிகைக்கு இரண்டு
...ஒரு கடிதம் வந்தது.
...இந்தக் கட்டுரை இணைக்கப்
...இதைப்போல் தினமும்

...அனுப்புவதாகவும், அந்தக்
...விஷயங்களுக்கு
...இணைப்பதாகவும்

...எழுதியிருந்தது. எங்கள்
...அதை உபயோகப்படுத்திக்
...அதே கட்டுரை

...பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பப்
...அந்தக் கடிதம் சொன்னது.
...தனக்குக் கிடைத்த

...வேண்டாமென்று அடுத்த
...அடுத்த தருவானா? அதனால்

“அந்தக் கட்டுரை வந்துவிட்டதா?”

“இது யார் இல்லை...”

“அந்தக் கட்டுரையை அனுப்பியது யார்?”

“அதில் எதுவும் இல்... விடுங்கள்
...அந்தக் கட்டுரையை வந்த
...தருகிறேன்...”

சாணக்யன் உமாபதியிடமிருந்து உதறி விலகி, மேஜையின் கடைசி டிராயர் திறந்தான். அகலமான ஒரு பிரஷன் நிற கவரை வெளியே எடுத்தான். மேஜை மீது வைத்தான்.

கவரின் மீது, பத்திரிகையின் அட்ரஸ் எழுதப்பட்டிருந்தது. தபால் தலைகள் ஒட்டி தபால் ஆபீஸின் முத்திரைகள் குத்தப் பட்டிருந்தன. அனுப்பியவர் முகவரி எதுவும் எழுதப்படவில்லை.

கவரை ஊதித் திறந்தான், உமாபதி. உள்ளே ஒன்றும் இல்லை.

“கட்டுரை எங்கே?” என்றான்.

“அச்சுக் கோர்த்தவுடன் அதை எரித்துவிட்டோம். கடிதத்தில் எரித்துவிடச் சொல்லி எழுதியிருந்தது. ஆனால் கட்டுரையிலும், கடிதத்திலும் கூட அனுப்பியவர் முகவரி எழுதப்படவில்லை. உமாபதி... அதை என்னால் உறுதியாக சொல்ல முடியும்...”

“எரித்துவிட்டார்களா? உண்மையாகவா?”

“சத்தியமாக...”

உமாபதி அந்தக் கவரை இன்னும் அருகில் வைத்து தபால் அலுவலக முத்திரையைப் படிக்க முயன்றான். சிறிது முயற்சிக்குப் பின், “பெரம்பூரில் போஸ்ட் செய்திருக்கிறார்கள்” என்றான். “இதோ பார். அடுத்த கட்டுரை பத்திரிகையில் அச்சேறக் கூடாது. கட்டுரை இன்றைக்கு தபாலில் வந்தால் அப்படியே எரிக்காமல் என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். கடிதம் வந்ததும் எனக்கு இந்த நம்பருக்கு போன் செய்...”

“சரி...” என்றான், சாணக்யன். தலைமைப் பயத்துடன் அசைத்து.

★ ★ ★

நாவல் உலகம்

உமாபதி வெளியேறியதும், சாணக்யன் ஊதான் பின் கவரோடு பொருந்திய மர அலுவரி திறந்தான். அதிலிருந்து நீல நிற கவரை ஒன்று எடுத்தான், திறந்தான்.

உமாபதி கட்டுரை அச்சுக்கோர்த்து ஊதா தபாலாக இருந்தது.

அதை எக் கூப்பிட்டான்.

“இந்தக் கட்டுரையை பத்திரிகையின் கடைசி பக்கத்தில் பளிச்சென்று தெரிகிற அட்டை அடிப் பண்ணுங்கள்...”

“சரிசும்மா.”

கட்டுரைபுடன் அவன் விலகியதும், உமாபதிக்கு அச்சுக்கோர்த்த மற்ற கவரைகள் வெளியே எடுத்தான். இரும்பு மீது திறந்த அதனுள் வைத்தான்.

பெரம்பூரிலிருந்து வந்திருந்த கவரை உமாபதி எடுத்துப் போய்விட்டான் என்பதை உமாபதிக்குத் தெரியவில்லை. டெலிபோனில் சில கவரைகள் தட்டினான்.

உமாபதி வந்திருந்தான். விஷயம் குடு கவலைப்பட்டது. நாளைக்கு கொலையே விழுவதும் விழும். ஜாக்கிரதையாக இரு” என்று கவரை வைத்தான்.

தேர்ந்து என் கட்டுரை வெளியானதும் ஊதான் தபால்புடன் கொத்திருப்பார். ஆள் கவரை பத்திரிகை ஆபீசில் மிரட்டியிருப்பார். உமாபதி வைத்து கட்டுரை வராமல் தடுக்க

பாடுபட்டிருப்பார். நாளையிலிருந்து கட்டுரைகளைப் போட பத்திரிகை ஆபீஸிற்கு அனுமதி இருக்குமா தெரியவில்லை. இன்றைக்கு உங்களிடம் எஸ்.கே.எஸ்ஸின் வேறு சில நடவடிக்கைகள் பற்றிப் பேசப் போகிறேன்.

எஸ்.கே.எஸ்.டிபார்ட்மெண்ட்டல் ஸ்டோர்ஸ் என்று அண்ணாநகர் வீதியில் பார்த்திருப்பீர்கள். கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து உள்ளே போய் மஞ்சள் சீருடை அணிந்த பணியாளர்களின் உதவியுடன் பல பொருட்கள் வாங்கியிருப்பீர்கள்.

கம்ப்யூட்டரில் பில் போட்டு பெரிய பெரிய பாலிதீன் பைகளைப் புன்னகையுடன் சுமந்து வந்திருப்பீர்கள்.

அந்தக் கட்டிடத்தின் அடித்தளத்திற்கு எப்போதாவது போயிருக்கிறீர்களா? அலுவலகப் பகுதி. அனுமதியின்றி உள்ளே வராதீர்கள் என்று எச்சரிக்கை பார்த்து திரும்பியிருப்பீர்கள்.

அந்த அலுவலகப் பகுதியில் நுழைந்தால், அது இரண்டாகத் தடுக்கப்பட்டிருப்பதை கவனிக்கலாம். முன் பகுதியில் சில கம்ப்யூட்டர்களும், இரும்பு அலமாரிகளில் ஃபைல்களும், அவற்றை கவனிக்கும் ஊழியர்களும் பார்க்கலாம்.

பின் பகுதியில்...

அது ஒரு ரகசிய வியாபாரக் கூடம். பல தேசங்களில் இருக்கும் ஏஜன்ஸிகளோடு தொடர்பு கொண்டு எஸ்.கே.எஸ்.ஏற்றுமதி செய்யும் வியாபாரம் அந்தப் பகுதியில் தான் கவனிக்கப்படும்.

ஏற்றுமதி என்றால், பருத்தி ஆடைகள் என்றோ, மீன் வகைகள் என்றோ, காபி, டீ என்றோ நினைத்து விடாதீர்கள்.

நாவல் உலகம்

22

முழுக்க முழுக்க மருந்து வியாபாரம். மருந்தினர்கள், ஊசி மருந்துகள், சிகரெட்...

அத்தனையும் போதை சமாச்சாரங்கள்.

போதை மருந்து வியாபாரம் செய்வது என்பது உலகக் குற்றம் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். போதை மருந்துகளை ஒழிப்பதற்கு தனியாக அமைப்புகளே வைத்திருக்கிறது. ஆனாலும் எஸ்.கே.எஸ். இந்த வியாபாரத்தில் கொடிகட்டிப் பறப்பது உண்மா? அவருக்கு அத்தன பேரும் உடந்தை.

நீங்கள் தடாலென்று அந்த அலுவலகத் திற்குள் நுழைந்து, பின்பகுதியில் போய் ஆய்ந்து பாருங்கள். போதை மருந்துகளும், அவை வியாபாரம் ஆகும் ஸ்தலங்கள் பற்றிய விபரங்களும் கிடைக்கும். சாம்பல் நிற பீரோ ஒன்று இருக்கிறதே. அதன் நம்பர் பூட்டைத் திறந்து உள்ளேயிருந்து மூன்று கடினமான வெட்டிகளை எடுத்தால், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் யார் யார் என்ற விவரம் கிடைக்கும். அதே பீரோவில் கீழ்த்தட்டில் ஷாப்பி திறத்தில் ஒரு பெரிய டைரி கிடைக்கும். அதை ஆராயுங்கள்.

எஸ்.கே.எஸ். வெளிநாடுகளைப் பற்றி கட்டும் அக்கறை கொண்டு, தாய்நாட்டையே மறந்தவிட்டார் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. போதை மருந்துகளை உள்ளூரிலும் அவர் மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும் விற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு உங்களுக்கு ஆதாரங்கள் அந்த டைரியில் கிடைக்கும்...

ஒரே ஒரு சம்பவத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எஸ்.கே.எஸ். ரொம்ப அபாயகரமானவர் என்பது புரியாமல் ஒருமுறை குமார் என்பவன்...

23

அவரை ஏமாற்றப் பார்த்தான். போதை மருந்துகளை வாங்கிக் கொண்டு, அதற்குப் பணம் தராமல் ஓடி விட்டான். முடிந்தால் போலீஸில் போய் புகார் கொடுத்துக்கொள் என்று கிண்டல் வேறு செய்தான். போதை மருந்து என்பதால் எஸ்.கே.எஸ்.போலீஸிடம் போக முடியாது. தொண்டையில் மாட்டிய முள்ளை விழுங்கித்தான் ஆக வேண்டும் என்பது அவன் எண்ணம்.

எஸ்.கே.எஸ். தனக்கென தனியே ஒரு போலீஸ் படையே வைத்திருப்பார் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

என்னையும், உமாபதியையும் கூப்பிட்டார். மூன்று நாட்கள் தருகிறேன். அந்த குமாரின் எலும்போ, சாம்பலோ எனக்கு வேண்டும் என்றார்.

எஸ்.கே.எஸ்.ஒன்று சொல்லிவிட்டால், சூரிய தேவனே சொன்னது போல் - என்று நான் நினைத்திருந்த காலம் அது.

குமாரைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்து கொள்வது அதிகக் கஷ்டமாயில்லை. போதை மருந்து வியாபாரம் என்பது ஒரு சங்கிலிக் கோர்வை போல சில பேருக்கு மத்தியில் தான் நடந்தாக வேண்டும். சங்கிலியில் ஒரு வளையத்தைப் பிடித்துவிட்டால், மற்ற வளையங்களைத் தொடுவது அரிதான காரியமல்ல.

குமார் ஊட்டியில் ஒரு ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

போன வருடம் ஆகஸ்ட் பதினேழு குளிர்காலம் மும்முரமாகிவிடாத ஒரு காலம்.

நானும், உமாபதியும் ஊட்டியில் போய் இறங்கினோம். என்னால் ஐந்து நிமிடத்தில் என்

நாவல் உலகம்

அவரை மற்றி விட முடியும். மாற்றினேன். அப்படி அதிக அடர்த்தியாக்கினேன். போலீஸ் ஓட்டிக் கொண்டேன். கிராப்பை விழுந்ததாக வாரிக் கொண்டேன். ரிம்ளெஸ் என்னடி அளித்தேன். வலது காலை சற்றே வலி உத்தேன்.

தனக்கே என்று என்னைப் பெற்ற துயரம் சொல்லமாட்டான். அப்படி மறிவிட்டேன். வலது கன்னத்தில் காதருகே ஒரு பெரிய மருவை ஓட்டியிருந்தேன். வளையத்தில் அது மரு இல்லை. கார்டுலஸ் மிக மிக துல்லியமான மைக்.

தான் தங்கியிருந்த அறைக்கு போன் போட்டேன்.

"என் பெயர் பிரதீப். எக்ஸ்போர்ட் செய்யாத உங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்" என்றேன்.

எக்ஸ்போர்ட் என்று நான் குறிப்பிட்டது போதை மருந்துகளைத் தான் என்று குறுக்குப் புரிந்தது. வரச் சொன்னான்.

★ ★ ★

அவன் தங்கியிருந்த அறையில் குறிப்பிட்டேன்.

எஸ்.கே.எஸ்.ஆபீஸிற்கு வந்திருந்தபோது அவன் என்னை அவருடன் ஒருமுறை பார்த்திருக்கிறான். ஆனால், என்னை அவனுக்கு அந்த மரு அடையாளம் புரியவில்லை. அறையிலே காட்டி உட்காரச் சொன்னான்.

அறைய பார்வையால் மேய்ந்தேன்.

வசதியான ஹோட்டல் ரூம். இரட்டைக் கட்டில். டெலிபோன். காற்றோட்டமான பித்தலு.

தான் மிக விலையுயர்ந்த உடைகள் அணிந்திருந்தான். இறக்குமதி செய்யப்பட்ட

ஜீன்ஸ், பட்டையான பெல்ட். ப்ரோவைன்
டீ-ஷர்ட். ப்யூமா ஷூக்கள். அசப்பிங்
மூன்றாவது வரிசை ஹிந்தி கதாநாயகன்போல்
இருந்தான்.

“இதற்கு முன் நாம் சந்தித்திருக்கிறோம்
பிரதீப்?” என்றான்.

சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து அவனுக்கு
ஒன்று நீட்டினேன்.

“இல்லை” என்றேன். புகையினுடன்
“நான் பம்பாயிலிருந்து வருகிறேன்... தம்பி
நாட்டிற்கு வேறொரு வியாபார விஷயம்
வந்திருந்தேன். பம்பாய், பூனா, கோல்கட்டா
போன்ற ஊர்களுக்கு நான் சப்ளை
செய்பவன்... சரக்கு பற்றி விசாரித்தபோது
உன்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன்... எனக்கு
தொடர்ந்து சரக்கு வேண்டியிருக்கும். நான்
வியாபாரம் பேசலாமா?”

“நோ பிராப்ளம்... ஆனால் நமக்கு
முன்பின் அறிமுகம் இல்லாததால்...” என்று
அவன் இழுத்தான்.

“நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய் என்று
எனக்குப் புரிகிறது. நான் கடன் சொல்வதில்லை.
மாட்டேன். பணம் கொடுத்துவிட்டு எதிர்பார்த்து
போகிறேன். ஆனால் ரேட்டென்ஷன்
நியாயமாக இருக்க வேண்டும்” - போதை
மருந்துகள் பற்றி எனக்கு எல்லா விவரங்களும்
ஏற்கெனவே தெரியும் என்பதால் ஒவ்வொரு
வகை பற்றியும் பேசி விலைகளை விவரித்தேன்.

என் பேச்சையெல்லாம் கேட்டு
என்னை பூரணமாக நம்பினான்.

போதை மருந்துகளை நான் தினந்தினம்
கையாள்பவன் என்பதில் அவனுக்கு
சந்தேகமும் வரவில்லை.

நாவல் உலகம்

புனைபெயர் சரக்கு இத்தனை வேண்டும்
என்று பட்டியல் தயாரித்து நீட்டினேன்.
இதுவரையில் பேசி விலை நிர்ணயித்தோம்.

“இன்று மாலை ஏழு மணிக்கு என்
கடன் பம்பாயிலிருந்து வருகிறான். அவன்
பெரிய பணம் எடுத்து வருவான்.
அவனையும் சந்தித்து நமக்குள் ஒரு
தயக்கத்திற்கு வருவோம்... எழுதப்படாத
கூப்பர்ட்” என்றேன். சந்திப்பிற்கு ஒப்புக்
கொண்டான்.

அன்று மணிக்கு அவனை ஹோட்டலில்
சந்தித்தேன்.

புதிதாக மாருதி கார் வாங்கியிருந்தான்.
அதில் ஏறினோம். கண்ணாடிகளை ஏற்றி
கூப்பர்ட் பணப்பட்டோம்.

நேரு கார்னரில் நண்பன் ஏறுவான் என்று
என்கிறிருந்தேன். நேரு கார்னர் அருகே
பெக்கரி வாசலில் உமாபதி வேறு
வாகனத்தில் காத்திருந்தான்.

பெக்கரி திறந்து அவனையும் ஏறச்
செய்தோம். காரிலேயே அறிமுகம்
செய்தோம். உமாபதி கையில் ஒரு பெட்டி
கொண்டு நின்றான். அதில் பணம் இருப்பதாக
அவன் சொன்னான்.

நேரு கார்னரிலிருந்து சற்று மேலேறி
வாகனம் தனிமையான ஒரு பிரதேசத்
தெருப் போக முடியும்.

அங்கிருந்து சற்று தூரம், நகர்ந்தால் மீள
வருவதற்கு அதைப் பாதாளம் தெரியும்.

அப்போது, இந்த எல்லையைத் தாண்ட
வதற்கு என்று போர்டு பார்த்திருப்பீர்கள்.

அந்த போர்டு கார் நெருங்கியபோது,
அங்கிருந்து உமாபதி சரோலென் செயல்
படுத்தினான்.

அவன் பணம்

ஒரு நைலான் கயிறு குமாரின் கழுத்தில்
வளையமாக விழுந்தது. இழுத்து இறுக்கியது.

உமாபதி இதில் எக்ஸ்பர்ட், ஒரு சில
போராட்டம் கூட இல்லாமல், நடந்து
புரிவதற்கு முன்பே குமார் வெட்டி
விட்டிருந்தான்.

பிரேக்கை மிதித்து, இன்ஜினை அணைத்து
தேன்.

குமாரின் எலும்பு அல்லது சாம்பல்
கேட்டார் எஸ்.கே.எஸ். சற்றே யோசித்தேன்.
பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம்.

காரிலிருந்து நானும் உமாபதி
இறங்கினோம். பெட்ரோல் எடுத்து குமார்
மீதும், காரின் மீதும் ஊற்றினோம்.

அதை முனைக்குக் கொண்டு போனோம்.
பற்ற வைத்தோம். பள்ளத்தில் உருக்கி
விட்டோம்.

கார் சில பாறைகளில் மோதி வெடித்து
கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

எஸ்.கே.எஸ். எங்கள் இருவரையும்
பிடித்துக் கொண்டார். ஆளுக்கு பத்தாய்
ரூபாய் கொடுத்து சந்தோஷப் பட்டார்.

அதோடு நிற்காமல், அவருக்கு துண்டு
நினைத்தவர்களுக்கு என்ன கதி என்று
வட்டாரத்தில் செய்தியைப் பரப்பினார்.

குமார் இறந்தானே தவிர, அந்த பிஸி
இறக்கவில்லை.

இன்றைக்குக் கூட அடாவடி
எஸ்.கே.எஸ். டிபார்ட்மெண்ட்ஸ் ஸ்டேஷன்
நுழைந்து நீங்கள் ஆபீஸ் ரூமில் ஆரம்பி
பார்த்தீர்களானால் வெடிக்கும் ஆதாரம்
உங்களுக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் உம
உயிர் பத்திரம்.”

நாவல் உலகம்

அதுவரை அன்புடன்,
இளங்கோ

அதுவரை அன்புடன்,
இளங்கோ

எஸ்.கே.எஸ். இலைகளை,
கடற்கரை மணலை
அதிலிருந்து
காத்திருந்தார்கள்.

என்று கண்ணாடி
வட்டக் கட்டிடத்
பிடித்த கதவு வழியே
இடைவெளிவிட்டு,
ஊழியர்கள்
உதிரப்போகும்
காத்திருந்தார்கள்.

அன்றாடப் பழக்கம்.
துவங்கும் பொது
மணி வரைகூட
மேல்தட்டு
இந்த
வந்துவிடிக்
அழுத்தமான
முன் அவரே
ஒரு
போவது
வழக்கமாயிருக்கிறது.

இருந்த சிமெண்ட் நடை
ஒருத்தன் சோப் நீர் விட்டு கழுவினார்.

உலகம்

கொண்டிருந்தான். இன்னொருத்தன் தோட்டம் வளங்கவில்லையா?"
புல்வெளியில் சிதறியிருந்த பேப்பர் துண்டுகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டான். இன்னொருத்தன் தீப்பு சொல்ல முடியும்
தான். இன்னும் ஒருவன் கண்ணாடிகளைச் சொல்லிவிட்டார். இது
டிஷ்யூ காகிதம் வைத்து தேய்த்து சுவைப்பதற்கு தக்கடாது என்று ஒரு
செய்து கொண்டிருந்தான்.

நடன அரங்கத்தில் மாட்டியிருந்த திரைப்படம் கட்டுரைகள் வரை
ஒவியங்களை தூசு தட்டிக் கொண்டிருந்தான். தூசுக்கிடத்தாகவும், இது
பெண்மணி சபாஸ்டினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முன்கூட்டியே
மரியாதையாக ஒதுங்கினாள். டை தூசுக்கிடத்தாகவும், இது
இளைஞன் ஒருவன் முன் வந்து, "கிருஷ்ணன் என்னவென்று சொன்னதை நீதிபதி ஏற்றுக்
சாமி ஐயா உங்களைப் பார்க்க காத்திருக்கிறார். இரண்டாவது, மூன்றாவது
என்றான்.

சபாஸ்டினின் நெற்றி நிமிர்ந்தது. "அவன் என்னவென்று சொன்னதை நீதிபதி ஏற்றுக்
வக்கீலா?"

"ஆமாம், சார்..."

"வருகிறேன்" என்றார். திரைப்படம் கட்டுரைகள் வரை
தனக்குப் பின்னால் நின்ற ஊழியன் ஒருவன் எதிர்க்கட்சி அனுதாபி.
சொடுக்குப் போட்டு கூப்பிட்டார்.

"அந்த ஜன்னல் திரைகள் வெளியே
போயிருக்கின்றன என்று நான்தான் கூப்பிட்டேன். இரண்டாவது, மூன்றாவது
காட்ட வேண்டுமா? நீங்களாக மறுபரிசீலனை செய்து கட்டுரை வெளியாகி
கூடாதா?"

"உடனே மாற்றுகிறோம், சார்..."

சபாஸ்டின் அவர்களைப் பின் திரைப்படம் கட்டுரைகள் வரை
விட்டு அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தான். வந்துவிடும்....இன்னொரு
சோபாவில் உட்கார்ந்திருந்த கிருஷ்ணசாமி எழுந்தார்.

"என்ன ஆயிற்று?" - சபாஸ்டின் சொல்வதை யெல்லாம் அவர்
வேகமாகக் கேட்டார்.

"கட்டுரை வெளியாகவில்லை. இரண்டாவது, மூன்றாவது
தடையுத்தரவு கேட்டு கோர்ட்டில் வந்துவிட்டது. இரண்டாவது, மூன்றாவது
தொடர்ந்திருக்கிறோம், சபாஸ்டின் சார்..."

சபாஸ்டின் சார்... இரண்டாவது, மூன்றாவது
தொடர்ந்திருக்கிறோம், சபாஸ்டின் சார்..."

நாவல் உலகம்

ஆபீஸிற்கு பாதுகாப்பு கேட்டிருக்கிறான். தகுந்த பாதுகாப்பு கொடுக்கச் சொல்லி கேட்டான். உத்தரவு போட்டிருக்கிறது...”

“ரொம்ப சந்தோஷம். எல்லோரும் எனக்கு நெருப்பு பற்ற வைத்துவிடுங்கள்”

“போலீஸிடம் பேசிவிட்டேன் சார். கோர்ட் உத்தரவை மதித்து பாதுகாப்பு தருகிறார்களே தவிர, நம் ஆட்களுக்கு ஒன்றை பிரச்னை இருக்காது...”

“இரண்டாவது கட்டுரையில் என்ன வெளியாகிறது?”

“முதல் பிரதி வெளியே வந்தவுடன் இங்கே வந்துவிடும், சபாஸ்டின் சார். அதை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்...”

“முதல் பிரதி வந்துவிடும். உபநிஸ்தவங்கள் பார்க்கலாம் சார்” என்று இரண்டாம் சொன்னார் சபாஸ்டின். முகத்தில் நெருக்கடி நடன மாடியது. “வெளியானபின் கிடைத்த பதற்கு வழி செய்வது ஒரு பெரிய சாமர்த்தியமா, கிருஷ்ணசாமி? வருவதற்கு முன் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று சொல்ல வெட்கம் இல்லை?”

டெலிபோன் ஒலித்தது.

சபாஸ்டின் எடுத்து காதில் பொருத்தான். அதன் வாய்ப் பகுதியை உள்ளங்கை பொத்தி மூடியபடி கிருஷ்ணசாமின் தொடர்ந்து பேசினார். “அந்தக் கட்டுரைகளால் நமக்கு நஷ்டம் ஆரம்பித்துவிட்டதே. நான் விழுந்தால், என்னோடு சேர்ந்த சாம்ராஜ்யமே விழுந்துவிடும் என்பது மறக்காதீர்கள்...”

டெலிபோனில் எதிர்முனைமின் ஒருவர் வர்கள் பேசுவதை ரிசீவரைத் தான்

நாவல் உலகம்

அந்த சபாஸ்டின் யோசனையுடன் எந்த யோசனையாலேயே ரிசீவரை போன் செய்தான் வைத்தார்.

“உபநிஸ்தவ நான் உடனே பார்க்க வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அவனையின் பதிலுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அந்த அறை விட்டு வெளியே வந்தார்.

அவர் வருவதற்காகவே காத்திருந்தது போல் உடனடியாக இரண்டு ஊழியர்கள் அவரின் அறையில் இருந்ததை அருகே வந்தபின் எடுத்து அதிலிருந்து புத்தம் புதிய ரூபாய் நோட்டுக்கள் பத்து கொண்டு “இன்றைக்கு பலூன் விளையாட்டு” என்று

அவர் பணிவாக அந்தப் பணத்தை கொண்டு விலகினான். சபாஸ்டின் அவர்களைச் சுற்றிவர ஆரம்பித்தார்.

“உபநிஸ்தவ சர்க்குத்தோ பதறிக் கொண்டு வருகிறார்”

“அவர்”

“புதிதாக ஆபீசில் போய் மிரட்டிவிட்டு வருகிறார்”

அவர் கேள்வி கேட்ட விதத்திலேயே தான் அவர் விவரம் சொன்னார்.

“அந்த கட்டுரைகள் இனிமேல் வரக் கூடாது என்றுதான் சார்...”

“கட்டுரைகள் வருவது நின்றுவிட்டதா?”

“இப்போது சார்...”

போயின் பாதுகாப்போடு, கோர்ட் அவரின் வாய்ப்போடு வரப்போகிறது...”

“நீங்கள் சார்...”

“யார் எழுதுவது என்று கண்டு
பிடித்தாயா?”

“அட்ரஸ் இல்லாமல் தபாலில் வருகிறது
சார்...”

“யார் சொன்னார்கள் உனக்கு?”

“சப் எடிட்டர் சாணக்யன். அவன்
நன்றாக மிரட்டிவிட்டு வந்திருக்கிறான்
சார்...”

“மிரட்டினால் அவன் உண்மைதான்
பேசுவான் என்று நீயாக தீர்மானித்துவிட்டாய்.
அவன் சொன்னதையெல்லாம் நம்பி
விட்டாய்!”

“தப்புதான், சார்...”

“இன்னும் ஒரே ஒரு சான்ஸ் தருகிறேன்.
உனக்கு. உன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியாத
வில்லையென்றால் உடனே வந்து சொன்னால்
விடு...”

“தாங்க்ஸ், சார்... இந்த தடவை நான்
நடக்காது ஸார்...”

உமாபதி பணிவுடன் சொல்லியதைக்
கொண்டிருக்கும்போதே, கிருஷ்ணசாமி
பரபரப்பாக நடந்து வந்தார்.

“செய்திச்சோலை ஆபீஸிலிருந்து
அச்சான கையோடு ஒரு பிரதி எடுத்து வந்து
ஏற்பாடு செய்திருந்தேன் சார்... தீவிரமாக
இரண்டாவது கட்டுரை வந்திருக்கிறது...”

அவர் நெற்றி நிறைய வியர்வை சோறு
புருவங்களில் தேங்கியிருப்பதைப் பார்த்து
வுடனேயே சபாஸ்டினுக்கு கட்டுரை பற்றி
புரிந்துவிட்டது. கிருஷ்ணசாமி கனம்
நீட்டிய செய்திப்பத்திரிகையை பிடுங்கி
கொண்டு - தன் பிரத்யேக அறைக்கு
நுழைந்தார்.

நாவல் உலகம்

“இது என் கட்டுரை வெளியானதும்
உன்னால் உள்வீடு கொதித்திருப்பார். ஆள்
எழுது பத்திரிகை ஆபீசில் மிரட்டி
விட்டான்” என்று வாய்விட்டு படிக்க
முடியாதவரின் கண்களில் உணர்ச்சிகள்
வெடித்தன.

“உறுப்பும் சத்திப்போம்! அதுவரை
கட்டை தூங்கோ” என்று கட்டுரையை
வந்தபிறகு அவர் முகம் சற்று நிறம்
மாற்றினார்.

பாஸ்டினைத் திரும்பிப் பார்த்த
உமாபதி ஆத்திரம் இருந்தது.

“உன் உண்மை நம்பவில்லை. உண்மை
கிடைக்க தூங்கோ செத்துவிட்டானா?
அவ்வளவு வார்த்தையும் படிக்கப் படிக்க
கூட உன்னைப் பேசுவதாகவே எனக்குத்
தோன்றுகிறது...”

“இது கைகளால் தான் புதைத்தேன்,
கட்டை தூங்க, உமாபதி குரல் நடுங்க.

உமாபதியனால் இந்தக் கட்டுரை
எழுதுவது யார்? அவனை நான் பார்க்க
முடியாது...”

“ஓ சார்...” என்றான், உமாபதி
கண்களால்.

“கிருஷ்ணசாமி, இந்த விவகாரத்தில்
என்ன என்ன வேண்டும் என்று
பிரதிபலனை அவசியமென்றால் உங்கள்
பேசுங்கள்...”

“உன் கவனித்துக் கொள்கிறேன்,
உமாபதி...”

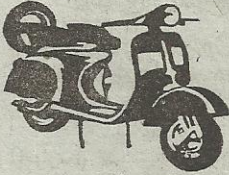
“புரிந்தது தெரியுமா? போன் வந்தது?
கிட்டி மெனேஜரிடமிருந்து. இன்றைக்கு
உன்னால் அளவு கூட்டம் வரவில்லை
என்று புகைபுகை குறைவாகத் தான்

போயிருக்கிறது என்றார்... கட்டுரையின் விளைவு புரிகிறதா?" - அவர் குரல் ஆரம்பம் ஒலித்த போதும், அதில் சற்றே கவனம் கலந்திருந்தது.

"கட்டுரையில் வெளியாகியிருப்பதை பார்த்துவிட்டு எஸ்.கே.எஸ்.டிபார்ட்மென்ட் ஸ்டோருக்கும் நாளைக்குக் கூட்டம் குறைவிடும்... மக்கள் நம்பிக்கையை மறுப்பது வேண்டுமானால், ஆயீஸ் அறைக்குள் அவர்களை அனுமதிக்க வேண்டும். அனுமதிக்க வேண்டும் என்றால், அங்கிருந்து எவ்வளவு களையும், மற்ற முக்கியமான ஃபைல்களையும் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அங்கிருந்து கிளப்பியாக வேண்டும், புரிந்ததா?"

"புரிந்தது, சபாஸ்டின் சார்..."

"கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு வந்து நிற்காதீர்கள்... காரியத்தை முடியுங்கள்... உறுமிவிட்டு சபாஸ்டின் மீண்டும் தபால் ஹாலிற்குள் போய்விட்டார்.

'எஸ்.கே.எஸ். டிபார்ட்மென்ட் ஸ்டோர் - உங்கள் எல்லாத் தேவைகளுக்கும் உதவினார்கள். விடியோ கேமிரா, என்னை உடம்பில் பெயின்ட் செய்து எழுத்துக்களுடன் அந்த நீளமான டெய்லி வேன் நுழைந்து கடையின் விலாப்பகுதி வந்தது. வழக்கமாய் அந்த வேளை பரவல் செய்யும் பகுதியில் ஒரு வேன் அம்பாஸிடர் நின்றிருக்க, வேன் உயர் ஜன்னல் வழியே கொக்கு போல் தகவல் வெளியே நீட்டி, "எவண்டா அது இங்கே பண்ணியது?" என்று கத்த, "உங்கள் வேன் தோட்டரி பப்ளிக் ஒருத்தர் நாவல் உலகம்

அது அவளை அடங்கச் சொல்லியவாறு, வாய்க்காலத்திலிருந்து வாட்ச்மேன் ஓடி

"அதுவர் பிளேட்டில் பார்த்தாயா? அது என்ன வண்டி... சி.பி.ஐ. அதிகாரிகள் இங்கே வந்தார்கள்."

அவ்வளவு முகம் சிவந்து போனது. வேளை நிறுத்தினான். அதுவர் பின்னால் 'சார்' என்று பிரேக் செய்து திரை வக்கீல் கிருஷ்ணசாமியின் கைகள்.

அவ்வளவு திரங்கி அவர் அலுவலகப் பக்கம் துத்தார். உள்ளே நுழைய முடியாமல் தடுக்கப்பட்டார்.

"பிடித்து கொண்டு" என்றார், தடுத்த

அவ்வளவு சட்டபூர்வமாக கேள்விகள் கேட்டார். அதிகாரி, தனக்குரிய வேலைகளை மூலம் நிரூபித்துவிட்டு, வேலைக்குத் தாவது சொல்ல வேண்டுமென்று எத்திருங்கள்... நானே வந்து விட்டேன்." என்றார்.

அந்த வேன் ஒன்று கட்டிடத்தின் பக்கம் போய் அடிக்க, அதிலிருந்து நான்கு பேர் வந்தார்கள். விடியோ கேமிரா, என்னை பின் விளக்குகள், முழ நீளத்திற்கு முன்னாலின் விழிகள் விரிந்தன.

"என்ன இது? கேமிராவெல்லாம் ஏன் இங்கே? இதுதான் முன்னேற்றம்" என்றார். "உள்ளே கோர்ட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?" என்று கத்த, "உங்கள் வேன் தோட்டரி பப்ளிக் ஒருத்தர்

இருக்கிறார். அவர் முன்னிலையில் நான் செயல்படுவதை வீடியோவில் படம் எடுக்க போகிறோம். நாளைக்கு நாங்கள் ஆதாரங்களைத் திரித்து விட்டதாக எந்தக் குற்றம் சாட்டும் வந்துவிடக் கூடாது என்பதாம் இது முன்னெச்சரிக்கை... அப்படி வறுமையான ஆதாரங்கள் கிடைத்தால், இதற்கு டெலிவிஷன் செய்திகளுக்கும் பயன்படுமா முடியுமே...”

கிருஷ்ணசாமிக்கு குபீரென்று விபரம் விஷயம் அவர் கையை மீறிப் போய்விட்டது. சபாஸ்டின் இதை ரசிக்கப் போவதில்லை. வெகுவாகக் கொதிக்கப் போகிறான். எஸ்.கே.எஸ். கம்பெனியின் ஊழியர்கள் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்தே பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிகழ்ச்சியை இனி எஸ்.கே.எஸ். நினைத்தாலும் மாற்ற முடியாது. போலீஸ் மருந்துகளும், முக்கியமான ஆதாரங்களும் சி.பி.ஐ.க்கு கிடைக்கத்தான் போகிறது. மருந்து ஒழிப்புத்துறை அதிகாரிகளும் நிமிடமும் வந்து போவார்கள்.

சபாஸ்டினை இதிலிருந்து சட்டபூர்வமாக காப்பாற்றுவது எப்படி என்றுதான் போலீஸ் வேண்டும்.

பரபரப்பாக காரில் ஏறினார். விருட்டிலும் கிளம்பினார். செல்லுலார் எண்களைத் தட்டினார்.

“எஸ்.கே.எஸ். ப்ளீஸ்... கிருஷ்ணசாமி என்று சொல்லுங்கள். வெகு அவசரம். ஆனால் போதை மருந்துகளுக்கும், விஷயம்... சபாஸ்டின் சார், நான் தான் எந்தத் தொடர்புமில்லை என்று டிபார்ட்மெண்ட் ஸ்டோர் ஆபீஸை சி.பி.ஐ.க்கு அனுப்பப் போதும்...”

வேண்டும்... தெரியும். இன்றைய பணியைச் செய்யப் போகிறீர்கள், அதை?”

நாவல் உலகம்

இன்னும் நீங்கள் பிலி என்று தெரியும். இதுவும் ரொம்ப முக்கியமான விஷயம். சபாஸ்டின் சார்... சரி அங்கேயே இருக்கிறேன்.”

சபாஸ்டின் வியர்த்த கைகள் வழக்கின.

“செல்லுங்கள்” என்றார், சபாஸ்டின், அவரின் பையன்.

கிருஷ்ணசாமி எச்சில் கூட்டி விழுங்கி

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

இந்த நிலைமையில் கட்டுரை பிரசுரம் ஆகும் வரையில் சி.பி.ஐ.க்கும் விவரங்கள் அனுப்பப் படுகின்றன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் சமூகம் துறைமுகங்கள் மூலம் பிரஷர் கேள்விகளை எதிர்கொண்டு தடுமாறுவதை வெளியிலிருந்து பார்க்க முடிந்தது.

“நம் குருப்பிலேயே உங்களுக்காக சிறு செல்லக் கூடிய ஒரு விசுவாசி இருந்தால் போதும்...”

“அது பிரச்சனையில்லை... மேனேஜர் ரவிச்சந்திரன் நான் என்ன சொன்னாலும் கேட்பார்...”

“ரவிச்சந்திரனுக்கும், உங்களுக்கும் பழைய தேதியில் உடனே ஒரு ஒப்பந்தம் எழுதுவோம். ஆபீஸ் ரூமின் பின்பகுதியை அவனுக்கு நீங்கள் வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறீர்கள். அங்கே அவன் உணவுப் பொருட்கள் வியாபாரம் செய்வதாய் உங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறான். கொஞ்சம் பணம் மட்டும் நீங்கள் முதலிடு செய்திருக்கிறீர்கள். மற்றபடி அவன் என்ன செய்கிறான் என்று உங்களுக்கு தெரியவே தெரியாது. அப்படி ஒரு ஒப்பந்தம் பழைய தேதியில் ரெடி பண்ணி விட்டால் நீங்கள் வெளியே வந்துவிடலாம். சி.பி.த. உங்களைத் தேடி வரும் முன் ஒப்பந்தம் தயாராகிவிட வேண்டும்...”

சபாஸ்டின் எழுந்து கிருஷ்ணசாமின் தோளில் பாராட்டாகத் தட்டிக் கொடுத்தான். “உருப்படியாக ஒரு யோசனை சொல்லியிருக்கிறீர்கள்... ரவிச்சந்திரனைக் கூப்பிடுங்கள். பழைய தேதியில் பத்திரம்?”

“எப்போதும் என்னிடம் தயாராயிருக்கும் என்றார், கிருஷ்ணசாமி, மலர்ந்து சிரித்து.

சுந்தரகுமார் சபாஸ்டினின் அடியை இருந்தவன் தானே நீ, திடீரென்று அவருக்கு உனக்கும் என்ன பகை? அவருடைய நாவல் உலகம்

அந்தாங்கங்களையெல்லாம் நீ ஏன் அங்கப்படுத்துகிறாய் என்ற உங்களிடம் ஒரு கேள்வி தோன்றியிருக்கும். இந்த இளங்கோ எஸ்.எஸ்.ஸின் அடியாள் மட்டுமில்லை. மாம விசுவாசியாகவும் இருந்தவன் தான். அவருடைய பதினெட்டாவது வயதிலிருந்து எஸ்.கே.எஸ்.ஸின் நிழலிலேயே தான் வளர்ந்திருக்கிறேன். அவருடைய காற்றைத் தான் சுவாசித்திருக்கிறேன். அவருடைய மனவைத்தான் உண்டிருக்கிறேன்.

தனி போட்டு அவர் என்னை வளர்த்தது என்பதில் இருந்த அக்கறையினால் அல்ல. என்னை நாய்க்கு கறியும், மாமிசமும் போட்டு வளர்ப்பது அந்த பிராணியின் மீது இருக்கும் பிரியத்தினால் அல்ல... அதை எப்படி உபயோகப்படுத்த நினைக்கிறார்கள் என்பதில் தான் உண்மையான காரணம் இருக்கிறது. அதும் அப்படித்தான் எஸ்.கே.எஸ்.வெட்டு வளர்ப்பார் கழுத்தாக இருந்தாலும் கேள்வி கேட்காமல் வெட்டுவேன். எஸ்.கே.எஸ்.குதி என்று சொன்னால் அது பாழுங்கிணறாக இருந்தாலும் எதிர்த்துக் கேட்காமல் குதிப்பேன் அப்படியிருந்த நான் ஏன் மாறினேன்?

நிர்மலா!

யார் அது நிர்மலா?

அவளை அறிமுகப்படுத்தும் முன், எஸ்.கே.எஸ்., ‘ஃபன் கிளப்’ பற்றி உங்களுக்கு சில விஷயங்கள் சொல்ல வேண்டும்.

கேளிக்கை கிளப்பில் உறுப்பினராய் இருப்பவர்கள் செஸ் விளையாடுவார்கள். கிரிக்கெட் விளையாடுவார்கள். சேர்ந்து பிக்னிக் போவார்கள் என்றெல்லாம் வெளியிலிருந்து வரும் விஷயங்கள் நினைக்கலாம். அதிக பட்சம் பீர்

அடித்து விட்டு காச வைத்து சீட்டாவா...
என்று நீங்கள் சந்தேகித்திருக்கலாம்.

கிளப்பின் அச்சடித்த விதிமுறைகள்...
அவ்வளவுதான் இருக்கும். ஆனால் கிளப்பின்...
வெவ்வேறு நடவடிக்கைகள் ஏற்பாடு...
பொதுவாக வெளியில் சொல்லப்படாது.

கிளப்பின் உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும்...
ஆண்கள். பத்துப் பதினைந்து பேர்கள்...
யாக கணவன் மனைவியாக சேர்ந்தவர்கள்...
தனியான ஆண்களுக்கு கேள்வி...
வழங்குவதற்கு என்று எஸ்.கே.எஸ். ஒரு...
திட்டம் வைத்திருந்தார்.

இளம் பெண்களின் பட்டியல் ஒரு...
எங்களிடம் உண்டு. கல்லூரி மாணவிகள்...
குடும்பப் பெண்கள், சினிமாவில் நடிப்ப...
நாயகிகள், ஹாஸ்டலில் தங்கி பணம்...
செய்பவர்கள். இவர்களில் சிலருக்கு...
ஜாலியாக பணம் சம்பாதிக்கும் ஆசை உண்ட...
கால்கேள்ஸ் என்று ஆங்கிலத்தில் நகரிகள்...
சொல்லலாம். தமிழில்... வாடகை...
துணைகள் என்று சொல்வோமா?

இந்தப் பெண்கள் குறிப்பிட்ட பணம்...
திற்கு ஆண்களுக்கு கம்பெனி தருவா...
கம்பெனி என்றால் சேர்ந்து சீட்டாவா...
நடனம் ஆடுவார்கள். பீச் மணலில் உட்கா...
உங்கள் பெண்டாட்டி பற்றி நீங்கள்...
புலம்பினால், பொறுமையாகக் கேட்டு...
கொள்வார்கள்.

கொடுக்கும் பணத்தைப் பொறு...
நீங்கள் அந்தப் பெண்ணின் இடுப்பில்...
போடலாம். மடியில் சாயலாம் சினிமா...
அழைத்துப் போய் இருட்டில்...

சில பெண்கள் அதிக பட்ச சந்தேக...
தரவும் தயாராயிருப்பார்கள்.

நாவல் உலகம்

எவர் கிளப்பின் கெஸ்ட் மெம்பர்கள்...
ஒரு அழைக்கப்பட்ட இந்தப் பெண்களின்...
போட்டோவும் ஒரு ஆல்பத்தில்...
வாடிக்கையாளர் விருப்பத்திற்கு...
தேவையான பெண் ஏற்பாடு...
செய்யப்படுவான்.

கிளப்பின் போட்டோவும் ஆல்பத்தில்...
இருக்கும்.

ஒரு தனியார் கம்பெனியில் சொற்ப...
வாங்கித் து காலை எட்டிலிருந்து இரவு...
பெண்கள் உட்காரப்பட்டுள்ள போராடுபவள்.
பெண்களான ஹாஸ்டலில் தங்கியிருக்...
கூடுதல் ஹாஸ்டலில் தங்கியிருந்த...
கெஸ்ட் மெம்பர் மூலம்...
கிளப் பற்றிக் கேள்விப்...
பேசுபவர்கள்.

அப்பா கிடையாது. அப்பா கிடையாது.
அவர்களுக்கும்போது வாங்கிய கடன்...
அவர்களுக்கு அவர்களுக்கு சம்பளம்...
கூடுதல் பணம் தேவைப்...
பெண் எஸ்.கே.எஸ். அவளை முதல்...
கொண்ட...
சில சமயம் இரவு நடனங்கள்...
அவளை ஹாஸ்டலில்...
அவள் தனியே ஒரு...
பெயர்ந்தாள். இரவு ரொம்ப...
சிலசமயம் அவளை...
பொறுப்பு எனக்கு

அவளைக் கொண்டு...
வந்தால் குடான காப்பி...
என்றான்.

காஃபி எனக்குத்...
போனேன். சிறியதாய்

இருந்தாலும், வீட்டை அவள் ரசனையுடன் வைத்திருப்பதை கவனித்தேன்.

காஃபியை நான் உறிஞ்சிக் கொண்டு இருக்கும்போது, அவள் மெல்லக் கேட்டாள். “இந்த வேலை உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா, இளங்கோ?”

“ஏன்?” என்றேன்.

“நான் ரொம்ப சுத்தமான தொழில் செய்பவள் என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், உங்களுக்கு என்னென்னவாய்ப்பு அதிகம். நீங்கள் ஆண். உடலில் வலி இருக்கிறது. உலகில் எவ்வளவோ தொழில்கள் இருக்கின்றன. யாரோ ஒருத்தனுக்கு அடியாளாக இருப்பது சந்தோஷமாக இருக்கிறது?”

அதெப்படி என்னை அப்படிக் கேட்டாள் போயிற்று என்று மனது தாண்டவமாடினது. எஸ்.கே.எஸ்.ஸின் மீது எனக்கிருந்த மரியாதையையும், விசுவாசத்தையும் சந்தேகப்பட்டது போல கோபம் கொதித்து எழுந்தது. வார்த்தைகளை சீற விட்டேன்.

அவள் அதிர்ந்து போகவில்லை. ஆவேசப்படவில்லை. அமைதியாக நான் சொன்னதை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டாள். புன்னடை மாறாமல் பேசினாள். ஒவ்வொரு பாயிண்டையும் எடுத்து வைத்தாள்.

சுத்தியால் தட்டப்பட்ட இரும்பு போல வளைந்தேன். அவள் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் நியாயம் இருப்பதை என்னை உணர முடிந்தது.

“படிக்கும்போது, படிப்பிற்காக வாங்கிய கடனை அடைப்பதற்காக நான் இந்த தொழில் செய்யும் போதும் குறுகிப் போய் நேன். இளங்கோ ஆனாலும், மற்றவர்களுக்கு

நாவல் உலகம்

இருந்தாலும் செயலைத்தான் செய்கிறேன் என்று என்னை சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். என்னால் இன்னொருத்தருக்கு வேலை கிடைக்கிறது என்று காரணம் சொல்ல முடியும். ஆனால் நீங்கள்? யோசித்துப் பார்ப்பீர்கள். எஸ்.கே.எஸ்.ஸிற்கு சந்தோஷம் இருக்கிறதா. ஆனால் அந்த முயற்சியில் அவர்களில் எத்தனை பேருடைய விருதைத்தான் கருக்கித் தேய்க்கிறீர்கள் என்று யோசித்துவது யோசித்ததுண்டா?

அவளுடைய கேள்வி என்னை அடித்து விட்டது. என் இதயத்தில் தொடப்படாத ஒரு திடம் தொடப்பட்டுவிட்டது.

“எனக்கும் இப்போது உறுத்தலாய்த்தான் இருக்கிறது” என்றேன்.

“இந்த வேலை வேண்டாம், இளங்கோ, வேறு வேலையாக வேறு பார்த்துக் கொள்ளலாமே...”

பேசிப் பிரிந்த பின்னும், அவளுடைய மனம் என் மண்டைக்குள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. இருபத்து நான்கு மணி இரவும் அந்தக் கேள்வி என்னைத் துரத்திக் கொண்டே இருந்தது.

நிர்மலாவை அடிக்கடி சந்திக்க ஆரம் பித்தேன். அவளுடன் பேசுவதும், பழகுவதும் என் மனதிற்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது. எவ்வளவு நியாயம் அவள் என்னை யறிவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்புறம் இரண்டு முறை யாரையோ தூக்கிவிட்டு வருவதற்கு எஸ்.கே.எஸ். அனுப்பியபோது உடம்பு சரியில்லை என்று மனத்தேன்.

“உங்களுக்கு ஒரு நல்ல வேலைக்கு அனுப்பிச் செய்திருக்கிறேன், இளங்கோ” என்று ஒரு முறை.

நாவல் உலகம்

அவளைப் பேட்டி எடுக்க வந்தான். பத்திரிகை நிருபருடன் அவள் நெருங்கி மாயிருந்தாள். அவர் மூலம் எனக்கென வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தாள். “இப்போது கிடைக்கும் அத்த பணம் கிடைக்கலாம் போகலாம். ஆனால் மனதில் தயக்கம் இருக்கும்...” என்றாள்.

எஸ்.கே.எஸ்.நல்ல மூடில் இருந்தபடி தயக்கத்துடன் ஆரம்பித்தேன்.

“எஸ்.கே.எஸ்... எனக்கு அடிக்கடி உடம்பம் சரியில்லாமல் போகிறது. முன்பு உடம்பில் சக்தி இல்லை. அடித்த விவசாயிகளில் முழுமையாக ஈடுபட முடியவில்லை. ஒரு சிம்பிளான வேலைக்கு மாறலாமா என்று யோசிக்கிறேன்” என்றேன்.

“உன்னைக் கொஞ்சம் நாட்கள் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். இளங்கோ... உன் போக்கு சரியில்லை. எல்லாவற்றையும் நான் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். அந்த நிர்மலா உன்னைத் தவிர வைக்கிறாளா? உணர்ச்சிகளுக்கு திடீர் கொடுக்கும் மனிதனாக நீ மாறிவிட்டாய் என்று கோபமாகக் கேட்டார். “நீ எனக்கு என்ன கை போல. எனக்குத் தெரிந்தது என்ன. உனக்குத் தெரியும். சொல்லப் போனால், எனக்கிருக்கும் அதிகாரம் கூட உனக்கு இருக்கிறது என்று அத்தன பேர் நினைத்திருக்கிறார்கள்... நீ விலகுவதை எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?”

“எனக்கு உண்மையிலேயே உடம்பம் வீக்காகிவிட்டது.”

“அவ்வளவுதானே... அடித்த வேண்டாம் கத்தி, துப்பாக்கி வேண்டாம். என்னிடம் வேலை வேலைகளா இல்லை, உனக்குத் தருவதை...”

நாவல் உலகம்

மேனேஜராயிரு... ஸ்டோரில் சூப்பர்

“எஸ்.கே.எஸ்...”

“விட்டே விலக வேண்டும் என்று நினைத்துவிட்டாய்!”

“தப்பவில்லை... ஆனால்...”

“நீ இன்னும் ஒரு மாதம் உனக்கு இங்கு இருக்கிறது. அப்புறம் நீ விலக வேண்டாம், விலகலாம்...”

“ஒரு மாதம்தானே! ஒரே ஒரு மாதம்”

“சரி” என்றேன்.

“சொன்னேன். “கங்கிராஜ்” என்று கை குலுக்கினாள்.

“ஒரு மாதம் கூட, நீங்கள் அதிகமாக இறங்காதீர்கள்” என்றாள்.

“நீயே, நான் ஒன்று சொன்னால்...”

“தீங்கு... நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் என்று...”

“நீ இத்தத் தொழிலை விட்டுவிடு,”

“கூடுவிட்டு?”

“இந்தம். தெரியாதது போல் ஏன்”

“ஐ லவ் யூ, நிர்மலா... நம்”

“சேர்த்து நான் சம்பாதிக்க”

“தெருங்கி வந்து என் தலையை”

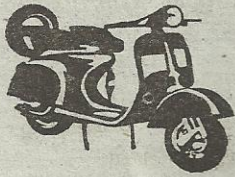
“கோதிவிட்டாள். “முதலில்”

“புதிய வேலை நிச்சயமாகட்டும்,”

“கூடுவிட்டு?”

ஒவ்வொரு நாளையும் காலையில் சந்தோஷமாகக் கிழித்தேன். தேவனால் வேகமாக நகர்த்த முடிந்தால் முயற்சி நாட்களை ஒரே நிமிடத்தில் நசுர்த்து யிருப்பேன்....

ஆனால் எஸ்.கே.எஸ். ஒரு புலி கை பட்ட புலி! பதுங்கிய புலி! ஒருபுறம் என் சாதகமாகப் பேசுவதுபோல் நடத்தும் மறுபுறம் என்ன செய்தார், தெரியாத நாளாளுக்கு சொல்கிறேன்....

அச்சுக் கோர்த்த கட்டுரைகள் வரியாகப் படித்து சரிபார்த்துக் கொண்டதான், சாணக்யன்.

கண்களை மூடினான்.

நிர்மலாவின் சிரித்த முகம் மூட இமைகளுக்குள் மின்னலடித்தது.

'கால்கோள்' என்று தொழில் அவளுக்கு கௌரவம் இல்லையென போதிலும், அவளுடைய எவ்வளவு உன்னதமானவை. அவள் சில கவிதைகள் அவனுடைய பத்திரிகையிலேயே வெளிகியிருந்தன.

எடிட்டர் ஒரு வடக்கத்திய பெயரளவில் அவர் பொறுப்பாசிரியர் தவிர, அவனே முழுக்க முழுக்க சோலையின் பக்கங்களுக்கு எடிட்டர் இருந்தான். சப்-எடிட்டர் என்ற தலை

நாவல் உலகம்

வழி அவன் வேலைகளைக் குறைத்துக் கொண்டதில்லை.

அவனாவ அறிந்திருந்ததால்தான் சந்திக்க முடிந்தது. அவனாவ சந்தித்ததால்தான்...

அவன் எண்ணம் தடைப் பட்டது.

அவனுக்கு வெளியே ஏதோ அசையும் உலகமில்லை?

அந்த போய் ஜன்னல் வழியே வெளியே

அந்த விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் அவன் தயைதியாக இருந்தது. பத்திரிகை அவன் இருந்த கட்டிடமும் எந்த கட்டிடமும் இன்றி இருந்தது. நான்கு விளக்குகள் கட்டிடத்தின் நான்கு புறமும் அவனிடத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனாக ஆபீஸிற்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு வரும் வட்டம் தன் உயிருக்கு ஆபத்து இல்லாது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவனும் இருக்கைக்கு வந்து

அவனாவது கட்டுரை வெளியானபின், கட்டுரைகளை தொடர்ந்து அனுமதிக்க இயலாமோ?

அவன் கட்டுரையில் என்னென்ன கருத்துகள் வர வேண்டும்? அவன் அவன் எடுக்க ஆரம்பித்தான்.

★ ★ ★

பொதி மோட்டார் சைக்கிள் இரண்டு முன்பே நிறுத்திவிட்டு

மெல்ல நடந்தான் ஜெய்கின் அணிந்து. பாக்கெட்டிலிருந்து தன் தலையில் புதிய விக் அணிந்து. கண்ணாடி அட்டையை எடுத்து சப்-கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்து. முகப்பை மூக்குக்குக் கீழே நீட்டினான். உருமாறியிருந்தான். கைகளை கார்டன்ஸ் என்ற பெயரைப்

அவனும், இளங்கோவுமாக எதிர்த்து நின்றான். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சட்டென்று இடங்களுக்கு இப்படி மாறிய தோற்றத்தைக் கண்டதோடு இறங்கினார். போயிருக்கிறார்கள், செயல்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டுமே?”

இளங்கோவின் நினைப்பு அவருடைய ஆபீசில் எனக்குக் கொஞ்சம்
சிலிப்பை செலுத்தியது. பின் தெருவில் நிற்கும்

ஒழுங்காக இருந்திருந்தால், எப்போதும் கைகள் தொந்தரவாக இருப்பின் சாமராஜ்யமே அவன் கையால்

மண்டியிட்டிருக்கும். அவசரப்பட்டுவிட்டால் இந்த தமிழம் விலக்கிக் கொண்டால் அவன் மனதை மாற்றி, தீவிர மனதை மாற்றி

அலைக்கழித்தவள் ஒரு பெண், அதுவே போவதற்கு ஐந்து நிமிடம் வாடகைப் பெண்! அந்த காரியம் முடிந்து நான் வெளியே

நிர்மலாவை இளங்கோ ஏன் சந்தித்தான் என்று எல்லா விளக்குகளையும் ஒரு தெருமுனையில் திரும்பியதும், பணம் திரும்பிப் போடுவேன். அந்த நின்றான்.

பத்திரிகை ஆபீசின் வாசலில் இரண்டு வேண்டியிருக்கும்...”
டியூப்ஸைலர்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்...”

இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் தெருவின் விலகிப் போனபின், பத்திரிகை நின்று சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் போகலாம், அங்கே என்ன தார்க்கள். அந்த நேரத்திலும், அதை என்னுடன் தொடர்பு

தெருமுனையில் நின்று கொண்டிருக்க வேண்டாம். போலீஸின் போலீஸ் ஜீப்பை நெருங்கினான். பூர்ணமாக இருந்தால்,

ஒரு காலை வெளியே தொக்கி உங்களுக்கு அன்பளிப்பு
பான்பராக்கை கடித்து மென்று மென்று

டிருந்தார் சப்-இன்ஸ்பெக்டர். எவ்வளவு காத்திரு... ஏற்பாடு செய்து கண்ட்ரோல் ரூமிலிருந்த இடைவிடாத கண்காணிப்பை” - சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ப்ளா ப்ளா’ காற்றில் விழுந்தது.

கொண்டிருந்தது.

“ஹலோ” என்றான் உமாபதி

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அங்குள்ள சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாகப் பார்த்தார்.

“போகலாம்” என்றார்.

உமாபதி பத்திரிகை அலுவலகத்தின் இருவருவிற்குள், நுழைந்தான்.

காம்பவுண்டை ஓட்டி தின்றிருந்தான். இரண்டு போலீஸ்காரர்களும் காம்பவுண்டை விட்டிருந்தார்கள்.

காம்பவுண்டு சுவரை ஓட்டி வளர்ந்தான். பெரிய மரத்தில் குரங்கு போல் ஏறி. அவன் கிளை பிடித்து கட்டிடத்தின் ஜன்னல் சுவரை மாறினான்.

ஜன்னலை ஓட்டி நிர்மாணித்திருந்த குழாய்களைப் பற்றி வெகுசுவை மாடியேறினான். ஜன்னல் கதவை அமுத்தித் தள்ளித் திறந்தான், உள்ளே இறங்கினான்.

பெரிய மேஜைகள் இரண்டு இருந்தன. அவற்றைச் சுற்றி பன்னிரண்டு நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன.... மேஜை மேல் தண்ணீர் டிரம், அங்கங்கே சித்தியின் பருக்கைகள் - எல்லாமாகச் சேர்ந்து, அவன் லன்ச் ரூம் என்று அறிவித்தன.

உமாபதி மெல்ல அந்த லன்ச் ரூமின் வெளியே வந்தான். முன்பு வந்ததை நினைப்படுத்தி, பத்திரிகை ஆபீசின் லே-அவுட் கவனத்தில் கொண்டு வந்தான். இந்த லே-அவுட் தாண்டி, இடதுபுறம் திரும்பினால் டோரியல்.

காரிடாரின் திருப்பத்தில் காலடிச் சுவர் கேட்டதும், சட்டென்று அங்கிருந்து லெட்டிற்குள் நுழைந்தான். காலடிச் சுவர் தேய்ந்து விலகியதும், வெளிப்பட்டான். ரூமில் யாரோ தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்துக் கொண்டிருந்ததை உமாபதி நெருக்கமாகப் பின் சத்தம் கேட்டது.

சரேலென்று காரிடாரில் வேகமாக விரல்களால் ஓடித் திரும்பினான். திரும்பிச் சென்னான். நாவல் உலகம்

பெரிய ஹால். அவனுக்கு முதுகு காட்டி உமாபதி உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

உமாபதி என்று பெயர் சுமந்த அறைக்குள் நுழைந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

சாணக்யன் இருக்கையிலிருந்து அவன் விழிகள் விரிந்தன.

உமாபதி ஒரே தாவலில் அவனை அழைத்ததாகப் பொத்தி, “ஆதம் போடாதே.... குடலை உருவி தாம் இருவரும் தனியே பேச

அவன் கையிலிருந்த கத்தி ‘விஷ்க்’ என்று சொன்னது. சாணக்யனின் கழுத்தை

சாணக்யன் கண்கள் விரிய அவனைப் பற்றி உமாபதி சற்றே கையைத் தளர்த்த, “என்றான்.

“செவோம், தனிமை வேண்டும்.”

“இதும் ஐந்து நிமிடத்தில் எல்லோரும் விரிவார்கள்” என்றான், சாணக்யன்.

அவன் எவனாயிருந்தாலும், போலீஸ் தாண்டி அவன் உள்ளே நுழைந்த சாணக்யனை ஆச்சரியப்பட

“எனவது உள்ளே எட்டிப் பார்த்தால் கூட கழுத்தை சீவிவிடுவேன்” என்று

சாணக்யன் எழுந்தான். கத்தியை உமாபதி நெருக்கமாகப் பின்

அவன் தனக்கு கதவு அருகே வந்து,

அவன் திரும்பிச் சென்னான்.

“நான் மேட்டர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்... யாரும் டிஸ்டர்ப் யாண்டா வேண்டாம், குட் நைட்.”

“குட் நைட்!” என்றார்கள். மற்றவர்கள் வீட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தம் செய்து.

சாணக்யன் முழுக்கதவை மூடினான். திரும்பினான்.

“இப்பொழுது சொல்... யார் நீ?”

“ஏற்கெனவே என்னை திரும்பிச் சந்தித்திருக்கிறாய் நீ...”

“உமாபதியா? உமாபதியா? சத்தமில்லாமல் அடையாளமே தெரியவில்லை...” சாணக்யன் இயல்பாக இருக்க முயன்றபடி நிற்கவில்லை. உட்கார்ந்தான்.

“நான் எச்சரித்த பின்பும் கட்டுரை எழுதுவது இன்னொன்றும் வரப் போகிறது” என்று உறுமினான், உமாபதி.

“கோர்ட்டிலேயே விளக்கம் கொடுக்கிறேன். தோமே, உமாபதி, அச்சாகிவிட்ட போட்டோ இனி என்ன செய்வது?”

“பற்ற வைத்திருக்கலாமே...”

“மூன்றாவது கட்டுரைக்கு அப்போது வேண்டுமானால்...”

“அதை எழுதுபவர் யாரென்று சொன்னாய்?”

“பெயர் தெரியாது. பெயரில்லாத கவரில்தான் மேட்டர் வந்தது. கவனம் செலவிட உன்னிடம் காட்டினேன்...”

“அந்த உடான்ஸெல்லாம் இனிமேல் என்ன செயல்பாடு, சாணக்யன். மேட்டர் எழுதுவது யார் என்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது.”

நாவல் உலகம்

“உண்மையாகவா?” சாணக்யன் குரலில் சந்தேகம் காட்டினான். “தெரிந்தால் எனக்கும் தெரியும்.”

“சொல்வதென்ன? ஆளையே காட்டுவது. முதலில் போட்டோவில் பார்க்குங்கள்” - உமாபதி சட்டையிலிருந்து ஒரு கவரை வெளியே எடுத்தப் போட்டோவை அதை ஊதித் திறந்து உள்ளே போட்டோவை வெளியே எடுத்தான், சாணக்யன்.

போட்டோவில் நடுவில் நிர்மலா. வலது பக்கம் அவள் தோளில் கை போட்டபடி நின்று இடது புறம் நெருக்கமாக நின்றபடி நின்று.

சாணக்யனின் முகம் அந்த போட்டோவைப் பார்த்ததும் கண நேரம் இறுகியது.

“இந்த போட்டோ எங்கே கிடைத்தது?”

“நிர்மலாவின் வீட்டையும், இளங்கோவின் துறையும் துப்புரவாக ஆராய்ந்தோம். நிர்மலாவின் டைரிக்குள் பத்திரப்படுத்தப் பட்டிருந்த இந்த போட்டோ...”

சாணக்யன் ஒரு கணம் கண்ணை மூடினான். போட்டோ எடுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நினைவில் மின்னலடித்தது.

நிர்மலாவின் வீட்டு முகப்பில் இருந்த போட்டோ. இளங்கோவை ஒரு மாதத்தில் கை.எஸ்.எஸ்.எஸ். கொல்லிவிட்டாராம்.

சாணக்யன் அதைக் கொண்டாட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான்.

“அதைக் கொண்டாட வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டான்.

சாணக்யனின் கேமிராவை ‘ஆட்டோ’ போட்டு, மூவரும் சேர்ந்து நின்று.

எடுத்துக் கொண்ட போட்டோ. ஃப்ளாமின்னி முடிந்ததும், உணர்ச்சி வேகத்தில் நிர்மலா இளங்கோவை இறுகப் பிடித்து கன்னத்தில் முத்தமிட்ட ஈரம்கூட இன்று நினைவிருக்கிறது.

அன்றைக்குத்தான் இளங்கோ அவளிடம் பேசினான்.

“சாணக்யன், எஸ்.கே.எஸ். சாதாரண மனிதரில்லை. என்னை விடுவிக்க அவர் சுலபத்தில் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவரில்லை. அதனால் எனக்கு முழு நம்பிக்கையில்லை. அவர் பேரில் சந்தேகம் இருக்கிறது. ஆபத்தை எதிர்கொள்ள நாங்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும்.”

“எஸ்.கே.எஸ். நினைத்தால் எதையும் சாதித்துவிட முடியும் என்ற கௌரவம் இன்னும் அவருக்குத் தரப்பட வேண்டுமே இளங்கோ?”

“வேண்டாம், வேண்டாமென்ன? கூபத்து ஒரு வேலை நானோ, நிர்மலாவோ அவரது தண்டிக்கப்பட்டால், என் சார்பில் அவரைத் தோலுரித்துக் காட்டுவாயா, சாணக்யன்? அவருடைய வலது கையாக இத்தனை நாட்களாக இருந்துவிட்டேன். அவருடைய அத்தனை ரகசியங்களும் எனக்குத் தெரியும். அத்தனையும் உன்னிடம் சொல்லிப் போகிறேன்...”

அன்றைக்குத்தான் இளங்கோ சுந்தரமூர்த்தி சபாஸ்டினைப் பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“இந்த போட்டோவைப் பார்த்துக் கனவுக்குப் போய்விட்டாயா?” உமாபதிக்குரல் சாணக்யனை நினைவிற்கு இழுத்து வந்தது.

“போட்டோவில் நாங்கள் இருக்கிறதாலேயே, கட்டுரைகளை நான் தவறாமல்

நாவல் உலகம்

எழுதுகிறேன் என்று நீ நினைத்துவிட்டால், அதற்கு நான் பொறுப்பா, உமாபதி?”

“உன் கையெழுத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன், சாணக்யன்...”

“என்னது!”

“இந்த பத்திரிகை ஆபீஸில் எல்லோரும் உன்னைப் போலவே நியாயமாகவும், நேர்மையாகவும், முட்டாள்தனமாகவும் இருப்பார்கள் என்று நினைத்தாயா, சாணக்யன்? கம்போஸிங் செஷனைச் சேர்ந்த சங்கரை இரண்டு தடவை பிடித்தும், அத்தனை உண்மைகளையும் வெளியிடவில்லை. கட்டுரைகளையெல்லாம் எழுதுவது நீதான் என்று காட்டிக் கொடுத்துவிட்டான்...”

சாணக்யன் ஒருமுறை கண்களை மூடினான். நெஞ்சை நிமிர்த்தினான். “சரி, உன்தான் எழுதினேன் என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“உன் பத்திரிகையின் ஓனரும், சீஃப் எடிட்டருமான முகர்ஜியிடம் பேசியாகி விட்டது தெரியுமா? எஸ்.கே.எஸ்.சாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும், அவர் மிரண்டு விட்டார். கட்டுரைகளை உடனடியாக எழுத்துவதாகச் சொல்லிவிட்டார். உனக்கு டெலக்ஸிலோ, ஃபாக்ஸிலோ அந்த உத்தரவைத் தருவதாகச் சொன்னார்.

டெலக்ஸ் மெஸேஜ்களை இனிமேல்தான் பார்க்க வேண்டும் என்று சாணக்யன் நினைத்திருந்தான்.

“நீ இருந்தால்தானே இளங்கோவின் கட்டுரை என்ற பேரில் உன்னால் எழுத முடியும்? நீயே இல்லாவிட்டால்?” உமாபதி அவன் முகத்தருகே மூச்சு விட்டுக் கேட்டான்.

நாவல் உலகம்

57

எடுத்துக் கொண்ட போட்டோ, மின்னமின்னி முடிந்ததும், உணர்ச்சி வேகத்தில் நிர்மலா இளங்கோவை இறுகப் பிடித்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்ட ஈரம்கூட இன்றி நினைவிருக்கிறது.

அன்றைக்குத்தான் இளங்கோ அவரின் பேசினான்.

“சாணக்யன், எஸ்.கே.எஸ். சாதாரண மனிதரில்லை. என்னை விடுவிக் துண்டித்துக் கலப்பதில் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய இல்லை. அதனால் எனக்கு முழு நம்பிக்கை இல்லை. அவர் பேரில் சந்தேகம் இருக்கிறது. ஆபத்தை எதிர்கொள்ள நாங்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும்.”

“எஸ்.கே.எஸ். நினைத்தால் எதைச் சாதித்துவிட முடியும் என்ற கெளரவம் இன்னும் அவருக்குத் தரப்பட வேண்டி இளங்கோ?”

“வேண்டாம், வேண்டாமென்ன? கடவுள் ஒரு வேலை நானோ, நிர்மலாவோ துண்டித்துக் காட்டுவாயா, சாணக்யன்? உன் தண்டிக்கப்பட்டால், என் சார்பில் துண்டித்துக் காட்டுவாயா, சாணக்யன்? உன் தோலுரித்துக் காட்டுவாயா, சாணக்யன்? உன் அவருடைய வலது கையாக இத்தனை நாட்களாக இருந்துவிட்டேன். அவருடைய இடது கையாக இத்தனை நாட்களாக இருந்துவிட்டேன். அவருடைய கைகள் கேள்விப்பட்டதும், அவர் மிரண்டு அத்தனை ரகசியங்களும் எனக்குத் தெரியுமாம். கட்டுரைகளை உடனடியாக அத்தனையும் உன்னிடம் சொல்லுவதாகச் சொல்லிவிட்டார். உனக்குப் போகிறேன்...”

அன்றைக்குத்தான் இளங்கோ கத்தாண்டினைப் பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“இந்த போட்டோவைப் பாருங்கள் கனவுக்குப் போய்விட்டாயா?” உமாபதி குரல் சாணக்யனை நினைவிற்கு திரும்ப வைத்தது.

“போட்டோவில் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்ற பேரில் உன்னால் எழுத தாலேயே, கட்டுரைகளை தயாராக முடித்துக் கொடுக்க முடிந்திருக்கே மூச்சு விட்டுக் கேட்டான். நாவல் உலகம்

எழுதினேன் என்று நீ நினைத்துவிட்டால், உன் கைகளைப் பொறுப்பா, உமாபதி?”

“உன் கையெழுத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன், சாணக்யன்...”

“என்னது!”

“இந்த பத்திரிகை ஆபீஸில் எல்லோரும் உன் கையெழுத்தைப் போலவே நியாயமாகவும், நேர்மை மிக்கவும், முட்டாள்தனமாகவும் இருப்பார்கள் என்று நினைத்தாயா, சாணக்யன்? கம்போஸிங் காரர்கள் சேர்ந்த சங்கரை இரண்டு தட்டு தட்டு எழுதினார்கள். அத்தனை உண்மைகளையும் கட்டுரைகளையெல்லாம் கட்டுரைகளையெல்லாம் எழுதினார்கள். நீதான் என்று காட்டிக் காட்டிவிட்டான்...”

சாணக்யன் ஒருமுறை கண்களை மூடினான். நெஞ்சை நிமிர்த்தினான். “சரி, உன் கைகளை எழுதினேன் என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“உன் பத்திரிகையின் ஓனரும், சீஃப் ஓனரும் முகர்ஜியிடம் பேசியாகி முகர்ஜியிடம் பேசியாகி தெரியுமா? எஸ்.கே.எஸ்.சாரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதும், அவர் மிரண்டு அத்தனை உண்மைகளையும் உன்னிடம் சொல்லுவதாகச் சொல்லிவிட்டார். உனக்குப் போகிறேன், ஃபாக்ஸிலோ அந்த கட்டுரைகளை உன்னிடம் சொல்லுவதாகச் சொன்னார்.”

மெல்க்ஸ் மெஸேஜ்களை இனிமேல்தான் வேண்டும் என்று சாணக்யன் நினைத்திருந்தான்.

“இருந்தால்தானே இளங்கோவின் கைகள் என் பேரில் உன்னால் எழுத தாலேயே, நீயே இல்லாவிட்டால்?” உமாபதி முகத்தருகே மூச்சு விட்டுக் கேட்டான்.

“நான் செத்தால் என்னுடன் உன்னை
களும் செத்துவிடுமா உமாபதி?”

“செய்திச்சோலையில் இனி இந்த
கட்டுரைகள் வரப்போவதில்லை. அப்படி
எதற்கு வீணாய்?” உமாபதி மேஜை மீதிருந்த
பேனாவை எடுத்து சாணக்யனின் கையி
திணித்தான். “நான் சொல்வதுபோல் எழுது.”

சாணக்யன் பேப்பரை எடுத்து வைத்து
கொண்டு உமாபதியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

உமாபதி சொல்ல ஆரம்பித்தான்.
“எஸ்.கே.எஸ்.கார்டன்ஸ் பற்றியும், சந்தா
குமார் சபாஸ்டின் பற்றியும் இளங்கோ
சொன்னதாக கற்பனையான கட்டுரைகளை
எழுதினேன். அவருக்கு நேர்ந்த அவமானம்
களை பார்த்து என் மனசாட்சி உறுத்துகிறது.
கேவலமாக நடந்து கொண்டதை என்ன
வெட்கமடைகிறேன். இனியும் உயிர் வாழ்வது
அர்த்தமில்லை என்று முடிவு செய்து
விட்டேன். என் மரணத்திற்கு நானே
காரணம்.”

“வேடிக்கையாக இருக்கிறதே. இந்தக்
கடிதம் நான் ஏன் எழுத வேண்டும்? எழுதி
னாலும், எழுதாவிட்டாலும் என் உயிர் போகத்
தான் போகிறது...” என்றான், சாணக்யன்.
இயல்பாகப் பேச அவன் கவனமாக முயன்ற
போதும், இதயத்தில் படபடப்பு கூடியிருந்தது.

“நீ எழுதினாலும், எழுதாவிட்டாலும் நீ
அப்படி எழுதியதாகத்தான் போலீஸ் சொல்லப்
போகிறது...”

“அப்படியென்றால் நான் எழுதாமலேயே
இருந்துவிட்டுப் போகிறேன்...” - சாணக்யன்
பேனாவை மேஜை மீது எறிந்தான்.
“இன்னொரு விஷயம் தெரியுமா உனக்கு?”

நாவல் உலகம்

58

வெகு சரேலென்று மேஜையிலிருந்து
பேப்பர் வெயிட்டை எடுத்து கண்ணாடி
மூன்றை நோக்கி எறிந்தான்.

கண்ணாடி ‘சிலுங்’ என்று உடைந்து
பித்தமெழுப்பியது.

“இந்த சத்தம் கேட்டு இங்கே என்ன
தூக்கிறது என்று கவனிக்க எப்படியும்
போலீஸ் வந்துதான் ஆக வேண்டும்...” அவன்
யாக்கியத்தை முடிக்குமுன் உமாபதியின்
கையிலிருந்த நைலான் கயிறு சரேலென்று
அவன் கழுத்தில் விழுந்து இறுக்கியது.

சாணக்யன் சற்றே அசட்டையாக இருந்து
விட்டதற்காக வருத்தப்பட்டு கைகளை வீசி
உமாபதியைப் பிடித்துத் தள்ள முற்பட்டான்.
தூர்காலியைக் கவிழ்த்தான்... வேண்டிய
பட்டும் ஒலிகள் எழுப்பினால், போலீஸின்
கவனத்தைக் கவர முடியும் என்று நினைத்
தான்.

உமாபதியின் ஆத்திரம் பன்மடங்காகப்
பெருகியது, கயிற்றை விலுக்கென்று
இழுத்தான்.

இறுதிக் கணப் போராட்டம் நின்று
சாணக்யனின் தலை தொங்கியது. தற்கொலை
போன்ற செட்டப் செய்ய வேண்டும் என்று
நினைத்திருந்ததை நிறைவேற்ற முடியாது.
தீவ்வளவு ஒலிகளுக்குப் பிறகு பத்திரிகை
ஆபீசிலிருந்து யாராவது ஓடி வரக்கூடும்.

சட்டைக்குள் வயிற்றுப் பகுதியில்
பதுக்கியிருந்த வெடிகுண்டை எடுத்தான்.
மேஜை மீது வைத்தான். மூன்று நிமிடத்தில்
வெடிக்க செட் செய்தான். விளக்குகளை
அணைத்தான், சரேலென்று கதவு திறந்து
வெளியே பாய்ந்து, லன்சு ரூயிற்கு ஓடி
மூன்றை சார்பில் குதித்து, மரத்திற்குத் தாவி...
தெருவில் அவன் பாதி தூரம் ஓடியபோது,
நாவல் உலகம்

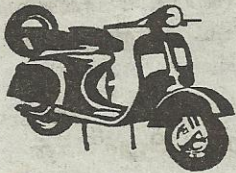
59

வெடிகுண்டு மாபெரும் சத்தத்துடன் வெடித்தது. நூறு மின்னல்களின் வெளிச்சம் கரும்புகை அடர்த்தியாக எழுந்து பிரதேசத்தை ஆழ்ந்தது.

ஜீப்பிலிருந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பதறி இறங்கி ஓடுவது தெரிந்தது.

அவனை சிலர் பார்த்திருக்கக் கூடும். ஆனால் இந்த அடையாளங்களில் பார்பார்த்தாலும் அவனுக்குக் கவலை இல்லை.

மோட்டார் சைக்கிளில் தாவி ஏறி உட்கார்ந்து கிளப்பினான். இன்றைய செயலுக்கு எஸ்.கே.எஸ். அவனுக்கு நிச்சயம் வைர மோதிரம் பரிசளித்தாலும் ஆச்சரியமில்லை என்று நினைத்தான் பைக்கை சீறி விட்டான்.

எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸ், மேலே நிலாகாயும் நேரம்.

சபாஸ்டினின் பிரத்யேக தோட்டப் பகுதியில் புல் தரையில் நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன.

சபாஸ்டின் சந்தோஷமான புன்னகையுடன் இருந்தார். வக்கீல் கிருஷ்ணசாமி டீயிலிருந்து ஆரஞ்சு ஜூஸ் எடுத்த உறிஞ்சினார்.

“மினிஸ்டரிடம் பேசியிருக்கிறேன். சபாஸ்டின் சார்... சி.பி.ஐ.விவகாரத்தை கவனித்து கொள்வதாக சொல்லியிருக்கிறார்...” என்றார் ஜூலை சற்றே உறிஞ்சி.

நாவல் உலகம்

“கவனிக்காமல்? எலக்ஷன் நேரத்தில் சபாஸ்டின் ஹெல்ப் பண்ணியிருக்கிறோம்!” சபாஸ்டின் உமாபதியை அருகே அழைத்து மதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“வெடிகுண்டு வைத்து கட்டுரைகளை ஒன்றுமில்லாமல் பண்ணியது புத்திசாலித்தனம்...” என்றார்.

“எனக்கு பயம் சார்... ரகசியமாக எண்க்யனைத் தீர்த்துக் கட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தேனே தவிர, பப்ளிக்காக செய்யும்படி ஆகிவிட்டது. தற்கொலை செட்டப்பாக இருந்தால் போலீஸிற்கும் கவமாய் இருந்திருக்கும்...”

“நோ பிராப்ளம்... போதை மருந்துகள் சிப்பாரத்தைப் பொறுத்தவரை மேனேஜர் ரிச்சந்திரன் தான் என்னை ஏமாற்றி அதை ஹெல்லாம் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று போலீஸில் வாக்குமூலம் கொடுத்தாயிற்று. சி.பி.ஐ.க்கும் அதே விசைக்கம் கொடுத்தாயிற்று. சி.பி.ஐ.யை அவழைத்ததால் பத்திரிகையின் மீது ரிச்சந்திரனுக்குக் கோபம். அதனால் ஆள் வைத்து வெடிகுண்டு எறிந்தான் என்று வெடிகுண்டு விவகாரத்திற்கும் அவனே பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டுவீட்டான். இன்னடாவது கட்டுரையில் மரு போல ஒரு மைக்கை ஒட்டிக் கொண்டு போனேன் ஹெல்லாம் எழுதித் தொலைத்துவிட்டான். தவிரும், அவனும் பேசியதை ரெக்கார்ட் செய்து அவசியமென்றால் குமாரை விட்டலாம் என்று நினைத்திருந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் குமாரே ஹெல்லம்போய் விட்ட பிறகு, ரெக்கார்ட் பண்ணியது எதற்கு? அதைப் பற்றிதான் குறிப்பிட்டிருக்கவே வேண்டாம். இப்போது சி.பி.ஐ. துருவித் துருவி அந்த வெளிநாட்டு

நாவல் உலகம்

61

மைக்குகள் நான்கையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றும் என்ன விவரம் தெரியுமா? எல்லாம் கைவிட்டுப் போயிற்று.

சபாஸ்டின் பெருமூச்சுடன் சொன்னான்.

“மைக்கை விடுங்கள். போதை மருந்து எவ்வளவு வேல்யூ? அத்தனையும் பறிபோய் விட்டதே!”

“போனால் போகிறது கிருஷ்ணசாமி” சபாஸ்டின் அலட்சியமாக கையசைத்தான். “அந்தக் கோடிகளை மறுபடி சம்பாதித்து விடலாம். கட்டுரைகள் பார்த்து எஸ்கேண்ட் கார்டன்ஸிற்கு பொதுமக்கள் வருவது குறைந்துவிடுமோ என்று கவலைப்பட்டேன். அது இல்லாமல் தப்பித்ததே பெரிய விஷயம். மூன்றாவது கட்டுரை வெளிவருவதற்கு முன்பே நிறுத்திவிட்டோமே, அது கிடைக்க இல்லையா? இரண்டு நாட்களாயிற்று. அந்த பெரம்பூர் ஆசாமி கட்டுரைகளை வேறு எந்த பத்திரிகைக்கும் அனுப்பவில்லையே!”

“சார்... சாணக்யன் சொன்னது பொய் என்று இடையில் புகுந்தான், உமாபதி. “பெரம்பூரிலிருந்து வேறு ஏதோ மேட்டர் வந்திருக்க வேண்டும். அந்தக் கவலை காண்பித்து என்னை ஏமாற்றப் பார்த்தான். உண்மையில் கட்டுரைகளை எழுதி வந்த சாணக்யன்தான். அவன் கதை முடிந்தது. கட்டுரைகள் நிறுவிட்டன. இரண்டு நாட்களாக வரவில்லை என்பது மட்டும் மில்லை. இனிமேல் வரப் போவது இல்லை...”

உமாபதி இதை சொல்லி முடித்ததற்கு ஒரு செல்லுலார் போன் கிணுகிணுத்தது.

சபாஸ்டின் ரிசீவரை காதில் வைத்தது அவர் முகம் மாறியது. “அப்படியா? அந்த உடனே நான் பார்க்க வேண்டும்” என்றான். நாவல் உலகம்

உமாபதியை முறைத்தார். கிருஷ்ணசாமியை எரிச்சலுடன் பார்த்தார். “பூதம் மறுபடி வெளியே வந்துவிட்டது. இரண்டு நாட்கள் கட்டுரைகளுக்குப் பிறகு மறுபடியும் இளங்கோ கட்டுரைகள் வர ஆரம்பித்து விட்டனவாம்.”

கிருஷ்ணசாமியின் முகம் குறுகிப் போனது.

“இந்த முறை பத்திரிகையாக இல்லாமல் புத்தகமாக வெளியாகியிருக்கிறதாம். உடனே வாசலிலும், கோவில் வாசலிலும், கலிபிஷன் வாசலிலும் இலவசமாக கிடைக்கப்படுகிறதாம்... உடனே ஒரு கடிதம் கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்...”

“சாணக்யன் செத்த பிறகும் கூடவா...” - உமாபதியின் குரல் குழப்பத்தில் சிக்கித் திணறினது.

“புதிய கட்டுரையில் என்னென்ன குண்டு வைக்கப் போகிறதோ!” என்று முணுமுணுத்தார், கிருஷ்ணசாமி.

ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன்பு அங்கிருந்த சாகம் சரேல் என வற்றிப் போய் இருக்கமான குழல் உருவானது.

என் இனிய நிர்மலாவைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏற்கெனவே சொன்னேன்.

இறுகிய பாதையாக, இதமில்லாத தரமாக இருந்த என்னை எப்படி தேன் போல துக்கினாள் என்று சொன்னேன்.

நாவல் உலகம்

சாணக்யன் என்ற பத்திரிகை எட்டருக்கு என்னை அவள் அறிமுகம் செய்தாள், சாணக்யன்? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு செய்திச்சோலை பத்திரிகை ஆய்வு வெடிகுண்டு வெடித்து சம்பலாய் உதிர்ந்தானே, அதே சாணக்யன்தான். என்னை கட்டுரைகளை வெளியிட்டதற்காக, அவன் எஸ்.கே.எஸ். பழி தீர்த்துவிட்டார்.

சாணக்யன் நல்லவன். நிர்மலாவின் பேரில் அதீத அன்பு வைத்திருந்தான். அவன் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு, எனக்கு புதிதாக ஒரு வேலையை வாங்கித் தருவதாக சொல்லியிருந்தான். நாங்கள் அடிக்கடி சந்தித்தோம். சேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக் கொண்டோம்.

எஸ்.கே.எஸ்.எனக்கு சொல்லியிருந்த கெடு முடிவதற்கு ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்கு இருந்த சமயம், சாணக்யன் எனக்கு ஒரு நல்ல வேலை ஏற்பாடு செய்துவிட்டதாக சொல்லியிருந்தான்.

ஒரு வெள்ளிக் கிழமை மாலை நிர்மலாவை சந்திக்க வருவதாக சொல்லியிருந்தேன்.

எஸ்.கே.எஸ். கூப்பிட்டார். “இன்றைக்கு உனக்கு ஒரு சின்ன வேலை வைத்திருக்கிறேன். ரெட்ஹில்ஸ் போய் நான் குறிப்பிட்டு அட்ரஸில் ஒருத்ரைப் பார்த்து சரக்கு கொடுத்துவிட்டு வரவேண்டும்” என்றார்.

நிர்மலாவை சினிமாவுக்கு அழைத்துப் போவதாய் சொல்லியிருந்தேன். ஆனால் கடைசி நாட்களில் எஸ்.கே.எஸ்.ஸிடம் முரண்டு பிடிப்பதில் அர்த்தமில்லை. சினிமா இன்றைக்கில்லாவிட்டால் நாளைக்கு.

“சரி, சார்...” என்றேன்.

நாவல் உலகம்

ஒரு சின்ன பெட்டியை எடுத்துக் கொடுத்தார். “இதில் சரக்கு இருக்கிறது. இதை திப்படியே திறக்காமல் கொண்டு போய் கொடுத்துவிடு...”

“எவ்வளவு பணம் கொடுப்பார்கள்?”

“பணம் எல்லாம் அட்வான்ஸாகவே வாங்கிவிட்டேன். டெலிவரி மட்டும்தான் பாக்கி...”

நிர்மலாவிற்கு போன் செய்தேன். மாலைக்காட்சி போக முடியாது. இரவு போகலாம் என்றேன்.

கம்பெனியின் மாருதி காரை எடுத்துக் கொண்டேன்.

காரை எவ்வளவு வேகமாக செலுத்த முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாக செலுத்தினேன். பீச் ரோடில் துறைமுகம் அருகே வந்துவிட்டேன். வெகு திடீரென்று மனதில் ஒரு மின்னல் அடித்தது.

பெட்டியை திறக்காமல் கொண்டு போய் கொடுத்துவிடு என்றல்லவா எஸ்.கே.எஸ். சொன்னார்?

எத்தனையோ தடவை எத்தனையோ பரிமாற்றங்களை, பிஸினஸ்களை எஸ்.கே.எஸ். விற்காக நான் செய்திருக்கிறேனே. பெட்டியைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியதேயில்லை. அப்படி நான் திறந்து பார்த்ததும் இல்லை. அப்படியிருக்க, ‘திறந்து பாக்காமல்’ என்ற வார்த்தையை எஸ்.கே.எஸ். ஏன் என்னிடம் சொன்னார்? என்மேல் நம்பிக்கை போய்விட்டதா? அல்லது பெட்டிக்குள் ஏதாவது ஆபத்தான விஷயம் இருக்கிறதா?

காரை ஓரம் கட்டினேன். பெட்டியை எடுத்தேன். வெடிகுண்டு எதுவும் இருக்க

நாவல் உலகம்

65

முடியாது. பெட்டி கனமில்லாமல் இருந்தது வேறென்ன இருக்க முடியும்?

எந்தப் பெட்டியா இருந்தாலும், சிறு முயற்சிக்குப் பிறகு என்னால் திறக்க முடியும். அதற்கேற்ற ஒரு தேனிரும்பு கருவி என்னிடம் இருந்தது. அதை வைத்து பெட்டியின் பூட்டைத் திறந்தேன்.

கவனமாக பெட்டியைத் திறந்தேன்.

ஏதோ வெடிக்கப் போகிறது. ஏதாவது பீய்ச்சியடிக்கப் போகிறது. புகை கிளம்பி மூச்சையடைக்கப் போகிறது - என்று என்னென்னவோ எதிர்பார்த்து பெட்டியைத் திறந்தால்

- உள்ளே ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றுமே இல்லை!

அதன் அத்தனைப் பகுதிகளையும் ஆராய்ந்தேன்.

ஒன்றுமே இல்லை.

பெட்டியை எஸ்.கே.எஸ்.என்னிடம் பர்ஸனலாக கொடுத்தார். பெட்டி மாறியிருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. பணம் வாங்கி விட்டேன் என்று சொன்னார். அதனால் பார்ட்டிக்கு காலி பெட்டியை கொடுத்த ஏமாற்றவும் மாட்டார். அப்படியே வேறு விவகாரம் இருந்து, காலி பெட்டியைத் தான் முடிவு செய்தாலும், அதற்கு வேறு ஆர் அனுப்பியிருப்பாரே தவிர, அவருடைய வலது கையான என்னை மெனக்கெட்டு இவ்வளவு தூரம் அனுப்ப மாட்டார். பெட்டியைத் திறக்காதே என்று குறிப்பிட்டு வேறு சொன்னார்!

எனக்கு சரேனென்று புரிந்தது.

எஸ்.கே.எஸ். எனக்கு வேண்டுமென்றே வேலை கொடுத்திருக்கிறார். வேலை

நாவல் உலகம்

மில்லாமல் ஒரு வேலை, என்னை எங்காவது அனுப்ப வேண்டும் என்று யோசித்து இப்படி அர்த்தமில்லாத ஒரு வேலை கொடுத்திருக்கிறார். ரெட்ஹில்ஸ் வரை என்னை அனுப்புவதன் மூலம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் என்னை சென்னை விலிருந்து விலக்கி வைக்கப் பார்க்கிறார்.

ஏன்? ஏன்? ஏன்? மரமண்டையில் திடீர் என்று மின்னல் அடித்தது.

நிர்மலா! அவளைத் தனிமைப்படுத்தி, அவளுக்கு ஏதாவது?

நினைப்பு வந்தவுடன், காரை ராட்சஸத் தனமாக நடுரோட்டில் திருப்பினேன். ஒரு சரக்கு லாரியும், அம்பாஸிடரும் கடைசி விநாடியில் பிரேக் அடித்து, என் பாட்டனவரை சந்திக்கு இழுத்து தட்டினார்கள்.

சிக்னல்களை மீறினேன். விசில் ஊதி, கையசைத்து தடுக்கப் பார்த்த போலீஸ் காரர்களை அலட்சியம் செய்தேன்.

சாந்தோமில் சர்ச் தாண்டியதும், வலது புறம் திரும்பி குறுக்குப் பாதையில் காரை செலுத்தி, நிர்மலாவின் வீட்டருகே பிரேக் அடித்தேன். மற்ற வீடுகளிலிருந்து சற்றே ஒதுங்கிய தனி வீடு. சிறிய வீடு. காம்பவுண்டு சுவர் தாண்டி உள்ளே ஓடினேன். என்னிடமிருந்த சாவியால் கதவைத் திறந்தேன்.

கதவைத் திறந்ததும் என் மேல் ஒருவன் பாய்ந்தான். கண்மூடித்தனமான ஆவேசத்தில் இருந்தேன். அந்த சமயத்தில் அவன் என்னுடன் மோதியிருக்கக் கூடாது. இதைப் போன்ற எத்தனை தாக்குதல்களை என் வாழ்நாளில் சந்தித்திருப்பேன். சொல்லப் போனால் வன்முறைக்காகவே பயிற்சியளிக்கப் பட்டு வளர்க்கப்பட்டவன் நான்.

நாவல் உலகம்

மோதியவனின் தலைமுடியைப் பற்றி இழுத்து, கழுத்தை மருக் என்று திருப்பி விட்டான். என்னிடம் அப்படி ஒரு வேலை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. வசிக் அவன் மார்பில் ஓங்கி மிதித்தபோது நான் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

மனோகர்.

எனக்கும், உமாபதிக்கும் அப்படி இருக்கும் எஸ்.கே.எஸ்ஸின் அடியான்.

மனோகர் பரிதாபமான கண்களால் என்னைப் பார்த்தான். இன்னும் அவன் நேரத்திற்கு இவனால் அசைய முடியாது உள்ளே பாய்ந்தேன். நிர்மலாவின் படுக்கையறைக் கதவு சாத்தியிருந்தது. எட்டி உதை.

கதவு இரண்டாகப் பிளந்து திறந்தது.

உள்ளே பார்த்த காட்சி திடுக்கிட வைத்தது.

நிர்மலா படுக்கையில் துவண்டிருந்தாள்.

உமாபதி அவள் கழுத்தில் நைலன் கயிறைப் போட்டு இழுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிர்மலா பலமில்லாமல் கைகளை மீட்டி அவனைத் தடுக்க முனைந்து கொண்டிருந்தாள்.

கதவு தொபேல் என்று திறந்து என்னைப் பார்த்ததும், உமாபதி மிரண்டான். அவனுடைய கை நிர்மலாவிடமிருந்து விலகியது.

நிர்மலா படுக்கையில் நழுவி விழுந்தாள்.

மூர்க்கமாகப் பாய்ந்தேன். உமாபதி அவளைக் கன்னத்தில் என் முஷ்டி இறங்கிய வேலையை அவன் புரண்டு விழுந்தான்.

நிர்மலாவின் கழுத்திலிருந்து கயிறை இழுத்துத் தளர்த்தினேன்.

நாவல் உலகம்

உமாபதி எனக்கு இணையானவன். உமாபதிலும், எதிர்ப்பதிலும், கொலை செய்வதிலும் சளைத்தவனில்லை. இருவரும் திடங்களுக்கு சேர்ந்து போயிருக்கிறோம். அந்த செயல்பட்டிருக்கிறோம். அந்த துக்கம் அவனைத் தடுமாற வைத்தது.

என்னைத் திருப்பித் தாக்காமல் இருந்தான். கண்களில் குற்ற உணர்ச்சியோடு என்னைப் பார்த்தான். வாயோரம் வழிந்த கண்ணீர் நாக்கால் தொட்டுத் தடவினான்.

"உமாபதி... நீயா இப்படிச் செய்தாய்?"

அவன் மேல் பாய்ந்து, சட்டையைப் பற்றி கயிறைச் சுவரில் அவனை வைத்து கழுத்தினேன். இருவர் முகங்களுக்கும் இடையில் ஓரங்குலம்தான் இடைவெளி இருந்தது. என் குடான மூச்சு அவன் முகத்தில் கலக்கமான மூச்சு என் முகத்தில். உமாபதி என் நிர்மலாவை... என் நிர்மலாவைத் தவிரச் சொன்னது யார்?"

"இளங்கோ... ஸாரிடா... உனக்கு இளங்கோ செய்துவிட்டேன். ஆனால் நம்

இளங்கோ என்ன? உணர்ச்சிகளுக்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

அதனானே? நீ நிர்மலாவால்தான் மாறினாய்.

அதனால்தான் தொழிலிருந்து விலகப் பார்த்தாய் என்று எஸ்.கே.எஸ்ஸிற்கு

பார்த்ததும், கோபம். அதனால்தான் அவளைத் தடுக்கக் கட்டச் சொன்னார். அவள்

அவருக்கு நம்பிக்கை. இளங்கோ, நான் உமாவைத் தவிர வேறு யாரைத் தவிர

கேள்... ராத்திரியோடு உமாவைத் தவிர வேறு யாரைத் தவிர

விடவில்லை. இந்தப் பக்கமே நீ

அவனை விடுவித்தேன். "என்னையும்

என் ஒன்றுக்கும் உதவாத எருமை மாடு

என்று நினைத்துவிட்டாரா எஸ்.கே.எஸ்? இந்த ஊரில் நான் நல்லவனாக வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்... போ, போய் அவரிடம் சொல். இத்தன நாள் கூட இருந்த விசுவாசத்தை இளங்கோ மறக்கவில்லை. அவன் வழியில் நீங்கள் குறுக்கிடாத வரைக்கும் உங்கள் ரகசியம் எதுவும் அவன் மூலம் வெளியே போகாது என்று சொல்...”

உமாபதி சுவரோடு தேய்ந்து விலகினான்.

என் கவனம் நிர்மலாவின் பக்கம் திரும்பியது.

முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தேன். உலுக்கினேன்.

கண் திறந்தாள். பயம் அவளை அதீதமாக தாக்கியிருந்தது. வார்த்தைகள் சன்னமான குரலில் வெளிப்பட்டன.

“இளங்கோ... எனக்காக நீங்கள் ஏன் எஸ்.கே.எஸ்.ஸை பகைத்துக் கொள்கிறீர்கள்? என்னை மறந்துவிடுங்கள்...”

ஐந்து நிமிடம் தாமதமாக வந்திருந்தால், என்னை மறந்துவிட்டு அவள் பயணப் பட்டிருப்பா. நான் ரெட்ஹில்ஸ் போய்த் திரும்புவதற்குள் அவள் பிணத்தைக்கூட தூக்கிப் போயிருப்பார்கள்.

அவளை மார்போடு அணைத்தேன். “வாழ்ந்தால் ஒன்றாக வாழ்வோம். செத்தால் ஒன்றாக சாவோம்...” என்றேன்.

குடாக ஹார்லிக்ஸ் கலந்து கொடுத்தேன். சிறு முதலுதவிகள் செய்தேன். இரவு முழுவதும் அவள் அருகிலேயே உட்கார்ந்திருந்தேன்.

★ ★ ★

விஷயம் கேள்விப்பட்டதும், சாணக்கியன் ஓடி வந்தான். நாவல் உலகம்

“நீ ரொம்ப இடம் கொடுத்துவிட்டாய், இளங்கோ. எஸ்.கே.எஸ்ஸின் நிழலாக இருந்தவன் நீ. உன்னை அவர் பகைத்துக் கொள்ள நினைப்பது மகா முட்டாள்தனம். நினைத்தால் அவரைப் பற்றிய எல்லா ரகசியங்களையும் உன்னால் சொல்ல முடியும். என் பத்திரிகையிலேயே போட முடியும்...”

“வேண்டாம், சாணக்கியன்... நேற்று தான் உமாபதியிடம் சொன்னேன். என் வழியில் குறுக்கிடாத வரை எஸ்.கே.எஸ்ஸின் வம்பிற்கு தான் வரமாட்டேன் என்று. ஆளாகக் காட்டிக் கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை. அவருடைய கார் என்னிடம் இருக்கிறது. கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு, அவரிடமே பேசிவிட்டு வருகிறேன்...”

எஸ்.கே.எஸ். என்னை சந்திக்க மறுத்து விட்டார். பிஸியாக இருப்பதாகச் சொல்லி என்னைத் தவிர்த்துவிட்டார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து எப்படியும் விலகுவதாக இருந்தேன். முன்னாலேயே விலகிவிட்டுப் போகிறேன்!

எஸ்.கே.எஸ்ஸை அவ்வளவு அலட்சியமாக நான் எடை போட்டிருக்கக் கூடாது.

★ ★ ★

ஞாயிற்றுக் கிழமை.

நள்ளிரவு.

ஒரு சின்ன ஒலி கேட்டு திடுக்கிட்டு விழித்தேன்.

பக்கத்தில் நிர்மலா நிம்மதியாகத் தூங்கி கொண்டிருந்தாள். கட்டிலிலிருந்து சத்த வில்லாமல் இறங்கினேன். என் ரிவால்வரை தலையணைக் கடியிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டேன். அறைக்கதவை மெல்லத் திறந்து வெளிப்பட்டேன்.

மிக மோசமான தவறு.

காலை வெளியே வைத்ததும், விஷம் என்று பின்னால் ஒரு சத்தம். திரும்பிப் பார்க்குமுன், கனமான ஏதோ ஒன்று என் பின் தோளில் இறங்கியது. குப்புறடித்து விழுந்தேன். நிமிர்வதற்குள் என் மீது ஒரு உடம்பு அழுத்தியது என் புஜத்தில் ஊசி ஒன்று செருகப்பட்டது. என் மேல் விழுந்தவன் மனோகரன் என்று உணர்ந்தேன். அவனைப் புரட்டித் தள்ள நினைத்தேன். முடியவில்லை. கண்கள் கனத்தன. உடம்பு மரத்தது. நினைவுகள் தப்பின. எத்தனை நேரம் அப்படி கிடந்தேன்? கிட்டத்தட்ட மூன்று மணி நேரம்.

கண் திறந்தபோது, காட்சிகள் மசமசப்பாடி இருந்தன. தடுமாறி எழுந்தேன். என் ரிவால்வர் காணாமல் போயிருந்தது.

சுவரைப் பிடித்து நகர்ந்து படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தேன்... பார்த்த காட்சி என்னை உறைய வைத்தது.

மின் விசிறியிலிருந்து கயிற்றில் நிர்மலா தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தலை தொய்த்து முகவாய் மார்பில் இடித்திருந்தது. இடுப்பில் புடவைக்குள் செருகிய காகிதம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டுது.

கட்டிலைப் பிடித்து ஏறினேன். அந்தக் காகிதத்தை எடுத்தேன்.

எனக்கு வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை.

தீராத வயிற்று வலியிலிருந்து என்னால் மீளவே முடியவில்லை.

இந்த உலகையே வெறுக்கிறேன், என் மரணத்திற்கு வேறு யாரும் காரணமில்லை - நிர்மலா.

நிர்மலாவின் கையெழுத்துதான். அப்படி கடிதம் எழுதித் தந்தால், இளங்கோவை

நாவல் உலகம்

உடுவிடுவோம் என்று ஆசை காட்டி இருப்பார்கள்.

இடிந்து உட்கார்ந்தேன். மயக்க மருந்தின் தாக்கமில்லாமல் இல்லாதிருந்தால் அவசரப்பட்டு, ஆத்திரப்பட்டு, எஸ்.கே.எஸ்ஸைத் தடிப் போய் ஏதாவது செய்திருப்பேன். ஆனால் மூளை மந்தமாக இயங்கியதால், அந்த உட்கார்தனம் செய்யவில்லை.

என் நிர்மலாவை என்னிடமிருந்து பிரித்து விட்டாயா, எஸ்.கே.எஸ்? உனக்குப் பிரியமானது எல்லாவற்றிலிருந்தும் உன்னைப் பிரிக்கிறேன், பார்! இந்த செயலுக்கு நினைத்து நினைத்து நீ குமுற வேண்டும். உன் அராஜக மரபு கவிழ வேண்டும். கவிழ்க்கப் போவது இந்த இளங்கோ!

சாணக்யனிடம் ஓடினேன். “எஸ்.கே.எஸ் பற்றி உன்னிடம் சொன்னது போதாது, சொல்கிறேன்... முழுசாக எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். எஸ்.கே.எஸ். பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் சொல்கிறேன்” என்றேன்.

சொன்னேன். எஸ்.கே.எஸ் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். “உன்றோ, நாளையோ, என்னையும் தீர்த்து விடுவார்கள்... அப்படி நான் செத்து விட்டாலும், என்னுடைய வாக்குமூலம் கீழ்க்கையில்தான் தொடர்ந்து வரும்...”

“ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் போய்...” என்று சாணக்யன் ஆரம்பித்தான்.

“வேண்டாம், போலீஸை எப்படி கைலக்கு வாங்க வேண்டும் என்று எஸ்.கே.எஸ்ஸிற்குத் தெரியும். கோர்ட்டிற்குப் போனால் கூட ரகசியமாக விசாரித்து தப்பித் தவறும் தப்பித்துவிடுவார்... அவருடைய குற்றங்கள் பகிரங்கமாக வேண்டும்” என்றேன்.

72 நாவல் உலகம்

73

நான் சொல்லச் சொல்ல சாண்கயன் கட்டுரைகள் எழுதலானான். ஆனால் அவனையே கொலை செய்துவிட்டார்கள்.

நிர்மலாவுடையது தற்கொலை என்று போலீஸ் அவசரமாக கேஸை முடித்தது. சாண்கயனும் தனக்குத்தானே வெடி குண்டு வைத்துக் கொண்டான் என்று சொன்னாலும் சொல்லும். இல்லை எஸ்.கே.எஸ்.வி. விசுவாசி யாராவது பழியை ஏற்றுக் கொண்டு சிறை போவார்கள்.

ஆனால் பொதுமக்கள் எல்லோருக்கும் எஸ்.கே.எஸ். யாரென்று புரிய வேண்டுமென்று அவருடைய திருட்டுத்தனங்கள் எல்லாம் விளங்க வேண்டும்.

நான் அடுத்த சில ஆதாரங்களைத் தர போகிறேன். நீதிபதியின் முன்பு போலீஸ் அவற்றை ஆராய்ந்தால் எஸ்.கே.எஸ்.வி. முகமூடி கிழியும்.

1. எஸ்.கே.எஸ். கார்டன்ஸில் வீணான தேவதை சிலை ஒன்று இருக்கிறது இல்லையென்று அதன் பின்னால் மூன்றடி தூரத்தில் தோண்டி பாருங்கள். எலும்புக்கூடு ஒன்று கிடைக்கும். ஓடிப்போனதாக நினைக்கப்படும் போலீஸ் ஐ.ஜி. (நேர்மையானவர்) முருகேசனின் எலும்புக் கூடு. சபாஸ்டினின் மிரட்டலுக்குப் பணியாததால் இழுத்துவந்து கொலை செய்து புதைத்துவிட்டோம்.

2. எஸ்.கே.எஸ்.கார்டன்ஸ், குழந்தைகளை குதூகலமாக விளையாடும் பார்க்கில் சறுக்கு மரத்தின் கீழே தோண்டிப் பாருங்கள். தொலைந்து போன எம்.எல்.ஏ. கற்புக்கரசியின் உடல் கிடைக்கும். எஸ்.கே.எஸ்.வி. அராங்க நிலத்தை எப்படி விற்கப் போயிற்று என்று சட்டசபையில் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன. எம்.எல்.ஏவுக்கு தகவல் உலகம்

தோட்டத்தில் கல்லறையே கொடுத்தது அனுபவன். எஸ்.கே.எஸ்.

3. இன்னும் நடுக்கடலில் தூக்கி எறிந்த திரைப்படப் பிஸினஸ்மேன் ராமமூர்த்தி. திரைப்படத்தில் எரித்து சாம்பலாக்கிய பெண் வேதா. ரயிலிலிருந்து தள்ளிவிட்ட பிரின்ஸ் ராஜ் சாம்பமூர்த்தி - இவர்களுடைய மரணத்திற்கெல்லாம் காரணம் எஸ்.கே.எஸ்.வி.

4. எஸ்.கே.எஸ். என்னென்ன பெயரில் தடுத்த பாங்க்கில் கணக்கு வைத்திருக்கிறார் என்ற பட்டியலைக் கீழே தருகிறேன். தடுத்ததாக பினாமி பெயரில் எங்கெங்கே தடுத்து வைத்திருக்கிறார் என்ற விவரமும் பினாமி தருகிறேன். போலீஸோ, நீதித் துறையோ தான் பொறுப்பெடுத்து செயல்பட வேண்டும் என்று காத்திருக்காமல் பொது மக்களாகிய நீங்கள் எல்லோரும் நியாயத் தரகாக வெகுண்டு எழுந்தால்தான் -

கட்டுரை படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, எம்.எல்.ஏ. நிமிர்ந்தார். கண்களில் கவலையும், அபமும் கலந்து மின்னின.

“என்னய்யா இது, பேங்க் அக்கவுண்ட் டிராப் எல்லாம் கூடக் கொடுத்திருக்கிறான்? அவனை ரொம்பவும் நம்பி, நெருக்கமாக வைத்துக் கொண்டது தப்பாகிவிட்டதே!”

“இப்பொழுது என்ன செய்யலாம், எம்.எல்.ஏ. என்ன?” - கிருஷ்ணசாமி தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

“என்ன செய்யலாம்? எல்லோரும் குளத்தங்கரைக்கு சிரைக்கப் போகலாம்” சபாஸ்டின் வாயிலிருந்து கனல் பறந்தது. உமாபதியைப் பார்த்துத் திரும்பினாள். “இப்பொழுதே உடனே நான் இளங்கோவையும்கொண்டு பார்த்தாக வேண்டும்...”

“சார்... இளங்கோ...” உமாபதி தயங்கினாள். “அவன் இறந்துவிட்டான் சார்...”

“அவனை உண்மையிலேயே நீங்கள் சாகடித்தீர்களா இல்லையா என்று நான் பார்த்து வேண்டும்... அவன் கல்லறையை உடைத்துத் திறந்து காட்டு...”

“சார்...”

“பேசாதே... உடனே புறப்படுகிறோம். கிருஷ்ணசாமி, நீங்களும் கூட வாருங்கள்...”

“நானா? நான் இதிலெல்லாம் கலந்து கொள்வதில்லையே சபாஸ்டின் சார்...”

“தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போனபின் கலந்து கொள்ள என்ன இருக்கிறது வாருங்கள்...”

“எங்கே என்று சொல்லுங்கள், சார். முதலில் உங்களுக்கு ஆன்ட்டிசிபேட்டட் பெயிலுக்கு பேப்பர்கள் தயார் செய்துவிட்டு வருகிறேன்...”

“சாருடைய பண்ணை வீட்டுத் தோட்டத்தில்” என்றான், உமாபதி.

“அங்கே இப்போது யார் யார் இருப்பார்கள்?”

“வாட்ச்மேன் தவிர வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள்.”

“நான் ஒரு அரை மணி நேரம் தாமதமாகி வந்தாலும், உள்ளே விடுவானில்லையா?”

நாவல் உலகம்

“உத்தரவு கொடுத்துவிடுகிறேன்”

என்றார். சபாஸ்டின் மனோகரை சைகையால் அருகே கூப்பிட்டார். “இன்று இரவுக்குள் இந்த நிலவச புத்தகத்தை அச்சிட்டது யார், எழுதிக் கொடுத்தது யார் என்று நீ கண்டுபிடிக்க வேண்டும்...”

“சரி, சார்... புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கத்தில் அச்சிட்ட கம்பெனியின் பெயர் அச்சாகி, அதன் மீது கறுப்பு இங்க வைத்து அச்சாலேயே அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது, சார்...”

“முதலில் வழக்கம் போல பிரெஸ்ஸின் பெயரை விளம்பரமாகப் பெருமையாகப் போட்டிருப்பான். அப்புறம் பயந்து போய் அழித்திருப்பான்” என்றார், கிருஷ்ணசாமி.

அனைவரும் பிரிந்தனர் - ஒன்றரை மணி நேரத்தில் பண்ணை வீட்டில் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு,

★ ★ ★

மனோகர் அந்தப் புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கத்தை மறுபடி மறுபடி மறுபடி பார்த்தான்.

பிரின்ட்டரின் பெயர் அச்சடிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. பூதக்கண்ணாடி வைத்து பார்த்தபோது கூட எழுத்துக்கள் தெரியவில்லை. முதல் எழுத்து கி என்று மட்டும் பிரிந்தது. விரலால் முட்டாள் தனமாகத் தேய்த்து மையை அழிக்கப் பார்த்தபோது, வேறு ஒரு வாய்ப்பு புரிந்தது.

லெட்டர் பிரஸ் எனப்படும் சாதாரண அச்சு நியந்திரத்தில் அச்சடிக்கப்பட்ட புத்தகம் அது. அச்சுக்கள் பதியும்போது, அந்த அழுத்தத்தில் எழுத்துக்கள் காகிதத்தில் சுவடாக பதிந்து விடும். காகிதத்தின் பின்புறம் தடவிப் பார்த்தால் எழுத்துக்களின் வடிவத்தை விரலால் வருட முடியும். வருடினான்.

நாவல் உலகம்

77

விரலுக்கு எழுத்துக்கள் புரியவில்லை. பென்சில் முனையைப் பொடித்துத் தூவினான்.

எழுத்துக்கள் கண்ணாடியில் பார்ப்பது போல இடம் மாறித் தெரிந்தன.

கிருஷ்ணா ஆர்ட் பிரண்ட்டர் சென்னை-4

★ ★ ★

உமாபதியின் தோள்களில் வியர்வை பளபளத்து வழிந்தது. கைகள் வலிப்பு இறங்கியது. முதுகையும், மார்பையும் நனைத்தது.

சற்றே தலையை உலுக்கி வியர்வையை உதறினான். கால்களை விரித்து வைத்து நின்றிருந்தான். மீண்டும் மண் கொத்திய பூமியில் ஆழமாக வெட்டினான். மண்ணை அள்ளி எறிந்தான். சமீபத்தில் புரட்டப்பட்ட மண் என்பதால் அதிக சிரமம் இல்லாமல் மண் பெயர்ந்து வந்தது.

சற்றுத்தள்ளி நாற்காலியில் அமர்ந்து பியர் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தார், சபாஸ்டியன்.

“உமாபதி... உதவிக்கு வேண்டுமா?”

“வேண்டாம், சார்...” என்றான்.

பூமியைத் தோண்டி உள்ளேயிருந்து வேணாம்னு மேட்டரு கொடுத்தவரு சவப்பெட்டி எடுத்து, அதைத் திறந்து சொல்லிட்டாரு. தவறுதலா பேரு போட்டுட் இளங்கோவின் மிச்சத்தை அவருக்குடோம்... மாத்யடிக்க நேரமில்லாம, காட்டுவது தான் தனது ஒரே வேலைப்படியே மசி வச்சு மறைச்சோம்... அது என்ன என்பதுபோல அவன் மீண்டும் மண்ணைப் போலீஸ் பிடிச்சிட்டுப் போற குத்தமா என்ன?” கொத்தலானான்.

மேலேயிருந்து நிலா பார்த்து நெரியுமா? கையெழுத்து பிரதி இருக்கிறதா? கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

நாவல் உலகம்

ராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலையிலிருந்து விலகிப் பிரிந்த ஒரு குறுக்குச் சந்தில் இருந்தது கிருஷ்ணா ஆர்ட் பிரண்ட்டர்ஸ்.

ஒரு பழைய வீடு. அச்சுக்கூடமாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.

கனமான கண்ணாடி அணிந்து காலால் துயந்திரத்தை ஒட்டி நோட்டீஸ் ஒன்றை அச்சடித்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர் அதைத் தூக்காலிகமாக நிறுத்திவிட்டு வந்தார்.

“பிரஸ்ல யாரும் இல்லப்பா... காலைல கோவில் திருவிழால ஜனத்துக்கெல்லாம் கொடுக்கணும்னு சொன்னதால இந்த நோட்டீஸ் ராவோடு அடிக்கறேன்... காலைல ஒன்பது மணிக்கு மேல வா, ஒரு ரூபாய் இருப்பாரு...”

மனோகர் அவர் பேசி முடிக்கும் வரை பொறுமையுடன் இருந்தான். “பெரியவரே, உங்களிடம் ஒரு தகவல் வேண்டும்... உப்படியும் பின்னால் போலீஸ் வந்து பிசாரிக்கப் போகிறது...”

“போலீஸா... என்னப்பா சொல்றே?”

“இந்தப் புத்தகம் இங்கேதானே அச்சானது?”

“ஆமா... ஆனா பிரஸ் பேரு போட வேண்டாம்னு மேட்டரு கொடுத்தவரு சொல்லிட்டாரு. தவறுதலா பேரு போட்டுட் இளங்கோவின் மிச்சத்தை அவருக்குடோம்... மாத்யடிக்க நேரமில்லாம, காட்டுவது தான் தனது ஒரே வேலைப்படியே மசி வச்சு மறைச்சோம்... அது என்ன என்பதுபோல அவன் மீண்டும் மண்ணைப் போலீஸ் பிடிச்சிட்டுப் போற குத்தமா என்ன?”

“இந்த மேட்டரை யார் கொடுத்தது, நெரியுமா? கையெழுத்து பிரதி இருக்கிறதா?”

“புக்கோட சேர்த்து அதையெல்லாம் காங்கிட்டுப் போயிட்டாரே...”

நாவல் உலகம்

79

“அவர் பெயர் என்ன?”

“பேருல்லாம் யாருக்குப்பா தெரியுமா? ஓனரை வந்து கேளு... அந்தாளு மாருத் வேன்ல வந்தாரு...”

“வேணா? நம்பர் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லப்பா...”

“வேனில் டிரைவர் சீட் அருகே குதித்து தலை பொம்மை தொங்கியதா?”

“ஆமா... கரெக்டுப்பா... கண்ணாட்டை கூட குதிரைப்படம் ஒட்டியிருந்துச்ச...”

“ஆள் எப்படியிருந்தார்? நடு வகிபா?”

“நீ சொல்ற ஆள தாம்ப்பா...”

மனோகருக்கு திடுக்கிடலாய் அதை சமயம் படபடப்பாக இருந்தது. உடனே இதை சபாஸ்டினிடம் ஒடிப்போய்ச் சொல்ல வேண்டும்.

★ ★ ★

‘ணங்’ என்று மண்வெட்டி சுவப் பெட்டியின் மீது மோதி ஒலித்தது.

உமாபதி நிறுத்தினான். முழங்கையில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டினான். புஜத்தால் முகத்து வியர்வையை அப்படியே துடைத்தான்.

வழக்கமாக பிணங்களுக்கு மண்ணுக்குள் புதைபடுகிற அந்தஸ்து மட்டுமே கொடுக்கப்படும். நண்பனாயிருந்தவன் என்பதால் உமாபதி இளங்கோவை சுவப்பெட்டியில் போட முடிவு செய்தான். சபாஸ்டினும் சரி என்று சொல்லியிருந்தார்.

உமாபதி சுவப்பெட்டியின் மீதிருந்த மண்ணையெல்லாம் இரண்டு கைகளாலும் ஒதுக்கினான்.
நாவல் உலகம்

சபாஸ்டின் பீர்பாட்டிலை வைத்துவிட்டு எழுந்து வந்தார். கைக்குட்டையை ஆறாக மடித்து மூக்கருகே பொத்திக் கொண்டு, சக்தி வாய்ந்த டார்ச் வெளிச்சத்தை குழிக்குள் செலுத்தினார்.

உமாபதி மண்ணையெல்லாம் ஒதுக்கிய பின், சுவப்பெட்டியின் மூடியை நெம்பி நெம்பி அதன் ஆணிகளின் பிடிப்பிலிருந்து விலக்க ஆரம்பித்தான்.

★ ★ ★

கேட்டைத் திறந்த வாட்ச்மேன் கிருஷ்ணசாமியைப் பார்த்து சல்லூட் அடித்தான்.

“அய்யா பின் தோட்டத்துல இருக்காங்க... உங்களை அங்கே வரச் சொன்னாரு...”

கிருஷ்ணசாமி மாருதியிலிருந்து இறங்கினார். தோட்டத்தின் பின் பகுதிக்கு நடந்தார்.

“வாருங்கள், வக்கீல் சார், வாருங்கள்...” என்றார், சபாஸ்டின், கிண்டலான குரலில்,

கிருஷ்ணசாமி திடுக்கிட்டு நின்றார்.

அதிக வெளிச்சமில்லாத பகுதியில், நிலா வெளிச்சத்தை மட்டுமே வைத்து, சபாஸ்டினின் முகத்து உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பெரிய பள்ளம் தோண்டப்பட்டு, பள்ளத்திற்குள் பாதி தொடை வரை மறைந்த நிலையில் உமாபதி நிற்பதையும், அந்த குழிக்குள் சபாஸ்டின் டார்ச் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுவதையும் கவனித்தார். சபாஸ்டினைப் பின்பற்றி அவரும் கைக்குட்டையால் அவசரமாக மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டார். இதுபோன்ற விவகாரங்களில் அதற்கு முன் ஈடுபடாததால், முகத்துத் தசைகள் இறுகின.
நாவல் உலகம்

கண்களில் அசுவையையும் அச்சமும் பிடித்தன.

“வக்கீல் சார், இன்றைக்கு என் பர்ட்டே கேக் வெட்டப் போகிறேன்... பார்க்கிறீர்களா?” சபாஸ்டின் கெக்கெக் என்று சிரித்தார்.

உமாபதி கடைசி ஆணியைப் பெயர்த்து சவபெட்டியின் மூடியை விலக்கித் தூக்கினான்.

கிருஷ்ணசாமிக்கு உடனே வயிற்றைப் புரட்டியது.

சபாஸ்டினின் முகத்தில் சட்டென ஒரு இறுக்கம்.

“மூடு... மூடு...” என்றார், அவசரமாக.

“இளங்கோதான்... இளங்கோவேதான்... அப்படியானால், கட்டுரைகள் எழுதுவது யார்? சாணக்யன் செத்ததைப் பற்றிக் கூட எழுத முடிந்ததே, யாரால்?டு” - சபாஸ்டின் சற்று உரக்கவே கேள்வி கேட்டார்.

கேட் திறக்கும் சத்தம்.

மூவரும் வாசலைப் பார்க்க, தடதட வென்று ஓடி வந்து நின்று மூச்சிரைத்தான், மனோகர்.

“சார்.... சார்...” - சற்றே ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு பேசினான். “இந்த புத்தகத்தை எழுதியவது யார் என்று கண்டு பிடித்துவிட்டேன் சார்... அவர் வைத்திருப்பது மாருதி வேன், ரியர்வியூ மிரர் அருகே குதிரைத்தலை பொம்மை தொங்கும். விண்ட் ஷீல்டில் குதிரைப்படம் ஒட்டியிருக்கும். அவர் நடுவகிடு எடுத்திருப்பார்...”

சொல்லி நிறுத்திவிட்டு, அவன் கிருஷ்ணசாமியின் மீது பார்வையைத் திருப்பினான்.

நாவல் உலகம்

82

சபாஸ்டின் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தார். வக்கீலை நம்ப முடியாமல் பார்த்தார்.

“கிருஷ்ணசாமி! நீங்களா? நீங்களா எழுதியது இதை? அத்தனை அடையாளங்களும் உங்களுக்குத்தான் பொருந்துகின்றன!”

கிருஷ்ணசாமி மிரட்சியுடன் இரண்டடி பின்னே வைத்தார். உடன் மனோகர் அவர் கைகளைப் பிடித்து தடுத்து நிறுத்தினான்.

சபாஸ்டின் கிருஷ்ணசாமியை நெருங்கினார். இரண்டு தோள்களையும் பிடித்து உலுக்கினார்.

“என்னுடைய அத்தனை நடவடிக்கைகளுக்கும் கூடவே இருந்து ஆலோசனை செய்து உதவியவர் நீங்கள்...நீங்களா இந்தப் புத்தகம் எழுதினீர்கள்?”

கிருஷ்ணசாமி வியர்த்தார். கண்களை மூடித் திறந்து ஆம் என்று சைகை செய்தார்.

சபாஸ்டின் திடுக்கிட்டு ஓரடி பின் வாங்கினார்.

“ஏன் கிருஷ்ணசாமி, ஏன்?”

கிருஷ்ணசாமி மூச்சை ஆழமாக இழுத்து வெளியே விட்டார்.

“நிர்மலாதான் காரணம்” என்றார்.

“வாட் டீயூ மீன்?”

“நிர்மலா காலேஜில் படித்தபோது அவளும், என் மகளும் ஒரே வகுப்பில் படித்தார்கள். நெருக்கமான தோழிகளாயிருந்தார்கள். இந்த நிலையில் நிர்மலாவிற்கு ஃபன் கிளப்பில்வேலை கிடைத்தது. அப்புறம் இளங்கோவை சந்தித்தாள். சாணக்யனை சந்தித்தாள். உங்கள் விவகாரங்கள் அவளுக்கு நாவல் உலகம்

83

அருவருப்பாய் இருந்தது.... இளங்கோவிடம் பேசியது போலவே என்னிடமும் பேசினான். பணம் சம்பாதிப்பது மட்டும்தான் குறியா அனக்கிள்? பணம் வருகிறது என்பதற்காக கொலைகாரனாக இருந்தாலும், கொள்ளைக் காரனாக இருந்தாலும், அவன் பக்கம் சாய்ந்து விடுவீர்களா நீங்கள்? பணத்தைத் தூக்கி யெறிந்துவிட்டு, நியாயத்தின் பக்கம் நிற்க மாட்டீர்களா என்றான்.

“எனக்கும் மனதில் குழப்பம். அவளுடைய கேள்விகளில் இருந்த நியாயம் என்னைத் தாக்கியது. ஆனாலும், வக்கீல் தொழிலுக்கு வந்தபிறகு நியாயம் அநியாயம் எல்லாம் பெரிசில்லையம்மா, என் கட்சிக் காரனைக் காப்பாற்றுவதுதான் என் தொழில் தர்மம் என்று சொன்னேன். உங்கள் மகளுக்கே ஏதாவது ஆனால் கூடவா? என்று கேட்டான். திடுக்கிட்டேன். என் மகளுக்கு ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால், என்னால் இதேபோல் கட்சிக்காரனிடம் விசுவாசம் என்று இருக்க முடியுமா என்று யோசித்தேன். மாட்டாய் என்று உண்மையைச் சொன்னது மனசாட்சி.

“தொழிலில் இறங்கிய பிறகு இதை யெல்லாம் யோசிக்க முடியவில்லை, நிர்மலா. என் மகளுக்கு ஏதாவது நடந்தால் நிச்சயம் நான் மாறக்கூடும் என்றேன். எனக்கு நடந்தால்? என்று அடுத்த கேள்வி கேட்டான். உனக்கு எதுவும் நடக்காது... நீ சபாஸ்டினின் செல்லக் குழந்தை என்றேன். நடந்தால்?”

“அப்படி உனக்கு நடக்கக் கூடாதது நடந்தால் நான் மனம் மாறுவேன் என்று சொன்னேன். எந்த தருணத்தில் அப்படிச் சொன்னேனோ, நிர்மலா தூக்கில் தொங்கினாள், சாணக்யன் என்னிடம் வந்து

கதறினான். இளங்கோ அவனிடம் சொல்லி யிருந்த அத்தனை விஷயங்களையும் டேப்பில் பதிவு செய்திருந்தான். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு பிரதி எடுத்து, என்னிடம் கொடுத்தான். இளங்கோ சொன்னதையெல்லாம் கட்டுரை யாக்கப் போகிறேன். அப்படி செய்யும்போது, என்னையும் சுமமா விடமாட்டார்கள். தீர்த்துவிடுவார்கள்... நான் செத்தாலும் இந்தக் கட்டுரைகள் வெளியாக வேண்டும், சார். செய்வீர்களா என்றான். நிர்மலா கொடூரமாக இறந்ததில் என் மகள் மிகவும் அப்செட் ஆகியிருந்தாள். நானும் ஆடிப் போயிருந்தேன். சும்மதித்தேன். ஆனால், கூடவே ஏதற்கு இந்த பிரச்சனைகளெல்லாம், பேசாமல் மூன்று பேரும் தப்பித்துப் போய்விடுங்களேன் என்று சொன்னேன்.

“இளம் கன்றுகள்... பயமறியவில்லை. என்னிடம் இல்லாத தைரியம் அவர்களிடம் இருந்தது. சாணக்யன் உயிரோடு இருக்கும் வரை உங்களுக்கு ஒரு வக்கீல் என்ற ரீதியில் என்ன பாதுகாப்பு தர முடியுமோ அதைத் தர முடிவு செய்தேன். டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோருக்கு சி.பி.ஐ.வருவார்கள் என்று நான் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தப் பிரச்சனை யிலிருந்தும் உங்களை சட்டபூர்வமாகக் காப்பாற்றுவது எப்படி என்றுதான் யோசித்தேன். வழி சொன்னேன்.

“பத்திரிகை ஆபீஸிற்கு சுமமா சட்டத்திற்காக போலீஸ் பந்தோபஸ்து, உங்கள் ஆட்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று போலீஸ் அதிகாரி என்னை விட்டு உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னபோது உங்களிடம் சொன்ன கையோடு, சாணக்யனைக் கூப்பிட்டு எச்சரித்தேன். ஆனால் அவன் மரணத்திற்கு துணிந்திருந்தான். ‘எப்படியும் நாவல் உலகம்

பிளட் காண்ஸர் என்னை எந்த நிமிடமும் கொண்டு போய்விடும் நிலையில்தான் இருக்கிறேன்... ஒரு நல்ல காரியத்திற்காக உயிரைவிடப் போகிறேன்' என்று அவன் சொல்லிவிட்டான்...

“உயிருக்குயிராய் இருந்த இளங்கோவையோ, உபயோகமாய் இருந்த நிர்மலாவையோ நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் மதித்தீர்கள்? உங்களுடைய நலன் என்று வரும்போது அவர்களை வெட்டிப் புதைக்கவும் நீங்கள் தயாராயிருந்தீர்கள். அவசியம் வந்தால், நாளைக்கு எனக்கும் அதே கதிதானே என்று யோசித்தேன்...”

சபாஸ்டின் கை உயர்த்தி கிருஷ்ண சாமியைத் தடுத்தார்.

“அதென்ன நாளைக்கு? இன்றைக்கு என்று சொல்லுங்கள்... எனக்கு எதிராக யார் கொடி தூக்கினாலும், அவர்களை உடனே கவனித்து கணக்கு தீர்ப்பதுதான் எனக்குப் பிடிக்கும்... இளங்கோவிற்காக வெட்டிய குழி இதோ தயாராய் இருக்கிறது. மூடாத கல்லறையில் உங்களுக்கும் இடம் இருக்கிறது..”

“வெயிட்... நிர்மலா சாவிற்கும், இளங்கோ சாவிற்கும், சாணக்யன் மரணத்திற்கும் நீங்கள்தான் பொறுப்பு என்று சொல்கிறீர்களா, சபாஸ்டின் சார்?”

“ஏன் பட்டியலைச் சின்னதாக சொல்லிவிட்டீர்கள்? கட்டுரையில் நீங்கள் லிஸ்ட் போட்டிருக்கிறீர்களே, அத்தனை பேருடைய மரணத்திற்கும் நான்தான் காரணம்... பொறுப்பை யார் கையிலாவது விடுவேன்... இளங்கோவோ, உமாபதியோ, மனோகரோ வெறும் கருவிகள்தான்...

நாவல் உலகம்

86

அத்தனை கொலைக்கும் நான் தான் பெற்றுப்பு, நானேதான் பொறுப்பு...” - நானே தான் என்ற போது, சபாஸ்டின் தன் மார்பில் பட்டென்று தட்டிக்காட்டினார்.

“இப்பொழுது உங்கள் மரணத்திற்கும் நான்தான் காரணம்... இவர்கள் கருவிகள்... போதுமா? இல்லை வேறு ஏதாவது கோர்ட்டில் வந்து சொல்ல வேண்டுமா?”

“நீதிகள் முன் குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்ளும்போது அது கோர்ட்டாய் இருந்தால் என்ன, வேறிடமாய் இருந்தால் என்ன, சபாஸ்டின் சார்?”

“என்ன உளறுகிறீர்கள்? வக்கீலாய் இருந்து அலுத்துவிட்டது என்று உங்களுக்கு நீங்களே நீதிபதி பதவி கொடுத்துக் கொண்டீர்களா?” சபாஸ்டினின் குரலில் எள்ளல் இருந்தது.

“இதை கவனித்தீர்களா சபாஸ்டின்? எங்கோ பார்த்தது போல் இல்லை? இளங்கோ உபயோகப்படுத்திய மினி மைக். சி.பி.ஐ.யால் கவர்ந்து எடுத்துப் போகப்பட்ட சக்தி வாய்ந்த மைக். சட்டைப்பையிலேயே ஒட்டி வைத்திருந்தேன் - நீங்கள் பேசுவது எல்லாம் என் மாருதி வேனுக்குள் துல்லியமாகக் கேட்க வேண்டுமென்று என் மாருதி வேனுக்குள் சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளும், கோர்ட் நீதிபதியும் உட்கார்ந்து அத்தனையும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? பெயிலுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி நான் நேரம் வாங்கிப் போனது இந்த ஏற்பாட்டை செய்யத்தான்...”

“கிருஷ்ணசாமி சொல்லி முடித்ததும், வேனில் தலைகள் தெரிந்தன.

நாவல் உலகம்

87

சபாஸ்டின் வெகு வேகமாக செபஸ் பட்டார்.

சட்டென்று தாவி கிருஷ்ணசாமியை இழுத்தார். இடுப்பிலிருந்து ரிவால்வர் உருவி அவர் கழுத்தில் வைத்தார்.

“யாராவது என்னைப் பிடிக்க முயன்றால் கிருஷ்ணசாமியின் உயிர் போய்விடும். இதுவும் மைக் மூலம் கேட்கிறதா?”

சபாஸ்டின் உறுமினார்.

கிருஷ்ணசாமி சன்னமாக சிரித்தார்.

“சபாஸ்டின் சார், நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்கு விளங்குகிறதா, விளங்கவில்லையா? என்னை சுட்டுவிட்டு என்ன செய்வீர்கள்? தப்பிக்க விட்டாலும் எங்கே போவீர்கள்? ஏதோ பெயர் தெரியாத ஊருக்கா? ஜனநடமாட்டம் இல்லாத பாலைவனத்துக்கா? அப்படி ஒடிப்போனால் இத்தனை நாள் நீங்க கட்டிக்காத்த சாம்ராஜ்யம் ஆண்டு கொண்டிருந்த சொத்துக்கள், செளகரியங்கள்? எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டு ஒட்டாண்டியாக ஓடப் போகிறீர்கள். ஓடுங்கள்... அப்படியானாலும், அது இளங்கோவிற்கு வெற்றிதான்...” - கிருஷ்ணசாமி பின்பேச்சு தேய்ந்தது.

சபாஸ்டின் துப்பாக்கியை அழுத்தினார்.

“என் சாம்ராஜ்யம் அழிந்து போகாது. என்னை விட்டு எங்கும் போகாது. என் எக்கக் காசை வாங்கிக் கொண்டு என்னைக் காப்பாற்ற செல்வாக்குள்ள எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்...”

“உங்கள் வாக்குமூலத்தை பதிவு செய்து நீதிபதியை அந்த லிஸ்ட்டில் சேர்த்தால் நீங்கள் பைத்தியக்காரர்...”

நாவல் உலகம்

“நீதிபதி! இங்கிருந்து உயிருடன் அவர் வெளியே போனால்தானே தீர்ப்பெழுதப்படும்? என் வாக்குமூலத்தைக் கேட்டவர்கள் எல்லாம் உயிரோடு வெளியேறப் போவதில்லை... இந்தப் பண்ணை வீட்டில் எல்லாம் நூறு பிணங்களைப் புதைக்கக் கூட முடியாது... வேனில் இருப்பவர்கள் வெவ்வேறுபாடுகளைத் தலைக்கு மேல் மூத்திக் கொண்டு இறங்குங்கள்...”

வேன் கதவு சார் என்று தேய்ந்து நகர்ந்தது.

கைகளை உயர்த்தியபடி முதல் ஆள் இறங்கினார். இரண்டாவது ஆள், மூன்றாவது ஆள்...

சபாஸ்டின் கவனம் பூராவும் வேன் மீதே இருந்தபோது, திடீரென்று வேனின் முன்புறக் கைகள் இரண்டும் பிரகாசமாக எரிந்தன.

அபாரமான வெளிச்சம் சபாஸ்டினின் கைகளுக்குள் நேரே பாய்ந்தது. கண்களைக் கைகளால் மூடிச் செய்தது. தன்னிச்சையாக அவர் கைகளை விரை

உயர்ந்து அந்த வெளிச்சத்திற்கு எதிர்ப்பிடிக்க முனைய, கிருஷ்ணசாமி அந்த துப்பாத்திற்குக் காத்திருந்தவர் போல, கைகளைப் பிடித்துத் தள்ளினார்.

சபாஸ்டின் காலைப் பின்னால் ஊன்றி நின்று, சவக்குழியிலிருந்து அள்ளிப் போட்ட மண் குன்றில் வைக்க, அதைக் கைகளால் சரித்து இழுக்க, நிலை தடுமாறி கைகள் குழியிலேயே தொம்மென்று விழுந்தது. மீது விழுந்தார். அதற்குள் கைகளை மீட்டி நின்று, ரிஃப்ளெக்டர் செயல்பட்டு வெளியே வரக்கூடிய விசையை இழுக்க, தோட்டா தட்டில் வீணானது.

நாவல் உலகம்

அதேசமயம் இன்னும் இரண்டு
துப்பாக்கிகள் வெடிக்கும் சத்தம் - வேன்
நின்றிருந்த திசையிலிருந்து.

குழியிலிருந்து வெளியேற முன்னர்
உமாபதி, தப்பித்து ஓட முடிவு செய்
மனோகர் - இருவரது முழங்கால்களிலும்
தோட்டாக்கள் பாய்ந்தன. அவர்கள்
குப்புறடித்து விழுந்தனர்.

முதல் தோட்டாச் சத்தம் கேட்டவுடனேயே
பூமியில் குப்புறப்பாய்ந்து படுத்துவிட்ட
கிருஷ்ணசாமி, குனிந்து எழுந்து வேன் பாதை
ஓடினார்.

துப்பாக்கி சிதம் சி.பி.ஐ. ஆபீஸ்கள்
இளங்கோவைப் புதைத்த சவக்குழியை
சூழ்ந்தனர்.

சபாஸ்டினின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி
வெடித்த கையோடு விலகி விழுந்திருந்தது.

சபாஸ்டின் புரண்டு நிமிர்ந்தார். திவன்
வெளிச்சத்தில் சூழ்ந்து நின்றவர்களை
ஒவ்வொரு முகமாக பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.
பின், கண்களை மூடி 'ஆழமாக மூச்சை
இழுத்தார்.

சரேலென்று கீழே கிடந்த ரிவால்வரை
எடுத்தார். நெற்றிப் பொட்டில் வைத்து
கொண்டார். விசையை இழுத்தார்.

'டிஷ்யூஸ்' என்ற சத்தம் தூங்கிய
பட்சிகளையெல்லாம் மறுபடி பயமுறுத்தி
ஓலித்தது.

அதிகாரிகள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்
பார்த்துக் கொண்டு மூடாத அந்த
கல்லறைக்குள் இறங்கினர்.

(முற்றும்)

நாவல் உலகம்

காதல் போர்

முத்தத் தமிழை
கத்துக் கொடுக்க
முத்தமிழே வா...
சத்தம் இல்லாமல்
யுத்தம் செய்வோம்
காதல் வாளோடு வா...

உனக்கும் எனக்கும்
காதல் யுத்தம்
நித்தமும் நடக்கும் மாயமென்ன? .
அடி
சத்தனை நாள்தான்
புறமுது கிடுவது
இரக்கம் என்மேல் வைத்தால் என்ன?

காதல் போரில்
எல்லாம் இழந்து
தனிமரமாகத் தவிக்கின்றேன்...
இருந்தும் இன்னும்
இடிக்கா திருக்கும் - என்
இதயத்தை இன்று வென்றுவிடு.

கவிஞர் செல்வராஜா,
சேலம்-8

நாவல் உலகம்